

EROTICKÝ
INSPIRATIVNÍ

ON

RADIM MARTYNEK

Úvod

Román On popisuje život v mnoha odstínech šedé, růžové a modré. Ukazuje, že život se nemusí skládat z položek **vstát – vyčistit si zuby – jít do práce – vrátit se – uklidit – vyčistit si zuby – jít spát**, ale že může být **akční, vzrušující, nevšední, kouzelný...** každý den, a to i jen s minimální dávkou kreativity.

Kniha si klade dvojjediný cíl: **pobavit a inspirovat** (ne zrovna v tomto pořadí). Inspirovat muže i ženy a formou příběhů jim ukázat, jak lze originálním způsobem získat ženu (nebo muže), jak rozdělat oheň vášně (a neuhořet), jak zvládnout dominantně submisivní vztah (a ovládnout mysl druhého).

Trilogie **Padesát odstínů šedi/temnoty/svobody** rozdělila společnost na tři poloviny: jedni nemohou přijít E. L. James na jméno, druzí se nemohou nabažit nových úhlů pohledu na sexuální život a ta třetí polovina ví, že poloviny jsou jen dvě.

Oproti trilogii se **román On** zaměřuje na dalších devětačtyřicet odstínů sexuálního života, proto si jsem na 101,7 % jist, že inspiraci v něm najdou začátečníci i pokročilí. A protože by se mohl mnohým zdát jako autobiografický a řada čtenářů by se v románu mohla najít jako hlavní nebo vedlejší postava, hned na začátku zmiňuji, že souvislost s reálnými osobami, zvířaty, událostmi je náhodná, ač připouštím, že spousta reálných lidí, zvířat a událostí mi byla silnou inspirací.

autor

A ještě jedna veličnost... Tučným řezem jsou vloženy připomínky glosátorky. Vnutila jsem se autorovi do knihy, abych čas od času – místo od místa – ukázala svůj úhel pohledu, řekla svůj názor nebo osvětlila souvislosti, neboť u mnoha událostí (které se nestaly) jsem byla a s mnoha lidmi (kteří jsou jen fikcí) jsem se setkala.

glosátorka

On aneb Na velikosti nezáleží *malá románová komedie o tom, že i s malou výbavou* *– ve formě postavy, majetku, mužství, charisma, smyslu pro humor, ... –* *můžete zažít velkou životní párty*

Dílo Radima Martynka je, panečku, silné, pestré a chutné kafe! Pod triviálním názvem se skrývá takové množství odstínů života, že z toho až oči přecházejí. Kromě těch čtenářsky vděčných sexuálních libůstek je tu široká paleta mezilidských vztahů okořeněná poznámkami společenské etikety.

A co je vůbec hlavní – celé dílo včetně erotických fantazií je prodchnuto jakýmsi humorným nadhledem. Čtenář postupně přichází k přesvědčení, že tabuizovaná a zapovězená témata jsou vlastně nejvíce vzrušující a autor rozhodně nementoruje, ale dokazuje, že nic lidského mu není cizí.

MUDr. Radim Uzel, CSc.

Román On přináší velmi zajímavý pohled mladého úspěšného muže na to, co je v životě důležité... Ukazuje lásku přinášející nejen harmonii, souznění a uspokojení těla i duše, ale i bolest, odhaluje touhy, které nás v životě vedou dál a výš, zobrazuje vášeň, jež nás může pohltnout i spálit.

Kniha odkrývá tu nejintimnější část lidského života, tu, o které se stydíme nahlas mluvit, přestože na ni myslíme. Barvitě a otevřeně se dotýká naší intimity, erotických představ, milostných experimentů, stupňujícího se vzrušení, skrytých neřestí, naší vnitřní přirozenosti i bouřlivé posedlosti.

Poutavé, šokující čtení, kde o rady a tipy není nouze, je citlivě prodchnuto gentlemanstvím a jemným, i když peprným humorem. A nejen proto budete chtít číst dál a dál...

Zora Castillo

Klíčová slova: o mužích a ženách, jak zaujmout nevšedním způsobem, o komunikaci, o hádkách, o dárkách, o psychické podpoře nejen mezi přáteli, o sexu, o dospěláckých hrách, o udržování partnerského vztahu, o snech a jejich plnění, o orálním sexu – návod pro muže, o BDSM, o pravidlech společenského chování

Kapitola 01 – O životě

Sex, sex, sex!! Všude kolem nás... A není se čemu divit... Těch šest miliard lidí nějak muselo přijít na svět. Jenže život nás zaplavuje sexem úplně všude: v médiích – máte-li to štěstí a máte doma televizi, ve výtahu – máte-li to štěstí a jste součástí, na billboardech – máte-li to štěstí a natolik skvělý zrak, abyste na ně dohlédli.

Přišla jsem domů, zavřela za sebou dveře, ve vzduchu ucítila vůni vanilky a odnesla nákup do kuchyně. Byla uklizená. Nikde ani šmouha. Na lednici mě zaujal vzkaz: *Na 17 h jsem ti objednal masérku, miláčku. Nalej si prosecco, dej si vanu, zrelaxuj své tělo a užij si masáž. Přijdu později a vezmu tě do kina...* Vrátila jsem se do předsíně, zula si lodičky na vysokém podpatku a sáčko lehce pohodila přes bílý stůl ve stylu Provence.

Prosecco... – usmála jsem se, když jsem otevřela lednici a ono se tam vážně dmulo pýchou a těšilo se, až si ho na terase otevře. *No, není to miláček? Hmm... a ložnice je čistě povlečená... Co jen má za lubem?*

05:59. Jeho ruka potažená proužkováným pížem čeká, až odbije šestá. Šestá. Digitální budík pípl. Ťup. Dopípl. Otočil se na záda, protáhl se na široké posteli potažené saténovým prostěradlem, prohlédl skrze položenou polovertikální položaluzie ven a z čela postele zpracované z pečlivě vykováných sloupků vzdálených jeden od druhého rovných 137 milimetrů sundal červené krajkové kalhotky v provedení string.

„Ach, ta Lucie,“ usměje se.

Slunce je na vzestupu. Bude hezky. Na nebi, na tváři i na srdci. Těšil se z každého nového dne. Vyskočil svižně jako by nepociťoval žádnou gravitaci.

Protáhl se, udělal pár kliků (tedy přesně dva), pár shybů (ano, pořád jen dva), uchopil elastické lano s nápisem SM a posílil břišní svaly. Usmíval se. Byl si jistý, že úsměv ovlivňuje všechny ostatní. Ty dobré potěší a ty špatné naštvě. Ale co vám je do špatných lidí.

„Úsměv je levnější než elektřina a přitom dává mnohem více světla...“ si říkával, kdykoli opouštěl byt, šel si ulovit něco k snědku nebo jen na čerpací stanici pistolí ohrožoval palivovou nádrž svého vozu.

Tvář projel dlaní.

„Dva dny...“ zhodnotil. „Není třeba se holit.“

Žádný extra svalnatec to není. Sympaťák určitě. Na hlavu hodí hrst vody, protáhne si číro prsty a je učesaný. Žádný dlouhý extra mazlení jako v pubertě, kdy čtvrt hodina byla tak akorát, aby učesal ofinu. Další čtvrt hodinu trávil očicháváním triček a volbou toho, které bylo pro ten školní den ještě použitelné. Nebyli bohatí a pračku nezapínali každý den. Měla vysokou spotřebu elektřiny, prášku a ponožek.

Loft je to nádherný. Snad dvě stě, dvě stě padesát metrů. Spousta světla v celém bytě, obrovská okna továrního charakteru, miliony cihel po stranách, trámy, za které by se nemusel stydět ani Christian Grey ve svém play roomu, od stropu až k podlaze, a taky chlupy na zemi. Spousta chlupů. Kočičích. Čtyřnohé kočky domácí. *Felis silvestris catus Charliecus*.

Ložnici dominuje postel tak velká, že se dva v noci mohou na ni ztratit a potkat se až ráno. Není to IKEA ani Asko. Je to truhlář Franta z Popovic. Je z masivu. Ta postel.

A čelo? Dělané na zakázku. Svádí ke svádění a má jednu úžasnou funkci. Bez klíče protáhnete zápestí jen jedním směrem.

Vlastně i ta skříň. Masiv. Vyvážená. Otevírá se malíčkem. Tak je vyvážená.

Ve spoustě košil je těžké si vybrat. Vybírá dlouho. Světle růžovou, tomatovou, starorůžovou, korálově červenou? Ne. Prostě růžovou. Hbitě protáhne manžetové knoflíčky manžetovými dírkami, sundá košili z ramínka, položí si ji přes židli a sáhne po toastech. Okousaných toustech.

„Charlie! Nevíš něco o mých toustech?“

Kouká do kovové misky s pozlaceným nápisem *Charlie* a zjišťuje, že i kočky mívají sem tam hlad. Doplní Charliemu granule, rychle prohodí tělo košilí, vyťuká čtyřmístný kód na klávesnici alarmu, a než zabouchne dveře, připomene heslo:

„Pamatuj, Charlie: nezlobit, nezlobit, nezlobit!“

Charlieho si pořídil s příslibem, že to je kočka, která poslechne na slovo. Bohužel mu při prodeji zapomněli to slovo říct.

Asi si říkáte, proč zapíná alarm, když tam je Charlie. Ne, nebojte, ani s touhle nadváhou nemůže alarm spustit.

Sáhne do náprsní kapsy, povytáhne svůj růžový diář s bílým proužkem a v tom se otevírají dveře výtahu.

„Pane Nepožitku, dobré ráno...“

„Dobré, dobré, ... Jak se dnes máte?“ ptá se řiditele výtahu.

„Děkuji, pane... I za ten recept na dýňovou polévku, manželce hrozně chutnala. Ale z těch svíček byla překvapená nejvíc.“

„To jsem rád. Doufám, že jste si večer pak užili,“ spiklenecky se usměje Pavel.

„Dobrý den,“ ozve se v jihozápadní části nepříliš osvětleného výtahu.

„Dobrý den,“ odpoví překvapeně on a usměje se na sympatickou sousedku. Ani ne tak překvapením, že ji vidí, jako spíše, že si jí nevšiml při nastupování. Přitom její parfém – Jovan – neskutečně pronikal její kůží, výtahem a zvládl by dozajista i beton.

„Hezké lodičky...“ sjede ji pohledem, podívá se jí do očí, usměje se očima a popřeje úspěšný den hned po tom, co dodá: „Guess, vidíte? Tři tisíce čtyři sta devadesát... Moc hezké...“

„Úspěšný den i Vám,“ popřeje ona a přeměří si muže vzdalujícího se od zdviže.

Budova u parku láká svou výškou, umístěním a luxusem do této čtvrti pouze movité zákazníci s frňákem nahoru. Nedá se říci, že by zrovna Pavel byl frňákovník obecný, protože majetek nezdědil, banku nevykradl, v Poslanecké sněmovně neseděl a krabice od vína nikdy nedostával. Když mu klienti dárkové tašky dávali, vždy bylo vidět, že to je víno. A i kdyby nějakou tu krabici dostal, byl by první na berňáku s daňovým příznáním k dani darovací.

Tak byl hloupý.

Nikoliv v klasickém měřítku, nýbrž hloupý ve významu *naivní*, že se peníze odevzdané poplatníkem dostanou tam, kam mají. Je přeci obecně známo, že peníze ze silniční daně jdou do výstavby silnic a peníze ze sociálního pojištění důchodcům. Ač pojištění rok od roku roste, důchodcům se valorizace provádí ojedinele.

Ale to je chyba důchodců – málo stávkují.

Hlupákem mezi průměrnými lidmi nazveme člověka vskutku s rozumem nenabytým, ale u někoho takto nevšedně smýšlejícího nabírá slovo zcela jiný význam. Pavel byl prostě v určitém úhlu pohledu hloupý.

Portýr mu podrží dveře u bílého Lexusu, Pavel prohodí *Sluší Vám to, Anabalde...* a pobízí svého řidiče, aby jel. Po pár minutách (tedy osmi) přistavuje u kavárny, ze které vyběhne naleštěný hoch a podává Pavlovi coffee-to-go.

„Jsi úúúžasný,“ děkuje kavárníkovi, ten se usměje, zamává a ve své kárované růžovo-hnědé vestě s kosočtverci kráčí zpět a vrtí přitom svým zadečkem.

Přijíždí do centra města, přeskočí si z pravého zadního místa – společensky významnějšího – k levým dveřím a vystupuje:

„Konečně jsi tady!“ zabouchne za ním dveře Lexusu a ten povolenou rychlostí odjíždí.

„A kde bych měl být?“ pokračuje Pavel svým lehce 4% tónem. Podle výzkumů už tato menšina tvoří 10 % populace, ale hodnota 4 % je pro označení homosexuální skupiny stále signifikantní. Máme tak 4 % psů, 4 % různých *uměleckých* děl v galeriích, 4 % policistů (a těm správně nastavený 4% tón

pomáhá) a dvě stě poslanců (i když tam je aktuální počet těch čtyřprocentních dán vždy fází měsíce).

„Přepni – jsi ve firmě!“ napomene ho Lucie. Její pravou tvář zvlhčí rychlopolibkem, pleskne ji po zadku a Lucie spustí vodopád novinek:

„Volali z úřadu práce, že nám neproplatí ty čtyři rekvalifikanty. Pak z finančního úřadu, že jsme nepodali včas kontrolní hlášení. Z úřadu vlády, že musíme opravit tu směrnici. A taky volal tvůj kadeřník, že ti přehodil termín – máš dojít už dneska.“

Pavel se zastaví, podívá se na modré nebe, olízne si prst, dá ho nad úroveň svého 12milimetrového trávníku a prohlásí:

„Tyhle jobovky přivál tento vítr, nebo je dnes vane nějaký *spešl* severní?“

„Mno. To byly ty špatný zprávy. Úřad práce totiž volal ještě jednou a objednával školení pro šedesát devět dalších nezaměstnaných. Na bernáku máš přeplatek na dani z příjmu. A kadeřník má na tebe místo hodiny rovnou hodiny dvě.“

Jak vidno, čtyřka a šedesát devítka provázela Pavla celý život. Jako by to byla jeho osudová čísla.

„Vynechala jsi úřad vlády. Tam žádná dobrá zpráva není?“

Došli ke dveřím budovy a Lucie se nadechla v naději, že stihne vyplivnout odpověď, ale ze dveří vyrazili dva nabušení chlapi a za nimi menší Charles Montgomery Monty Burns – tedy předseda vlády. Hoši nabuzení steroidy a představami amerických filmařů o tom, jak má vypadat ochranka druhého nejvýznamnějšího představitele státu ... *otázku, zdali český prezident je významným představitelem státu, ponechám vnímavému čtenáři k vlastní úvaze* ... si sundali černé brýle s UV faktorem 10 000 a dovolili Pavlovi přistoupit blíž.

„Váš seminář se líbil. Zcela neotřelý způsob. Zopakujeme to.“ Podává mu ruku, která byla podáním uvítacím i loučícím.

„Platím tě za to, abych měl informaci dřív v uších než na očích,“ poškádlil Lucii.

Lucie je úžasná. Zlý jazyk by řekl, že je *asymetrická*: asi metr vysoká, asi metr široká a váží asi metr. Dobrý jazyk by jí sedmdesát centimetrů přidal. Na výšku – nikoli v pase. Prostě sympatická třicetiletá žába, která miluje tanec, maso tří vůní, je loajální, nepije kávu, neumí řídit, ale co má, to je analytická schopnost rozebrat všechno a všechny do posledního puntíku. Vše kromě sebe a svých vztahů. Na to má Pavla, neb – jak říká klasik – *Milostnou strategii ovládá jen ten, kdo není zamilován*.

„Příště,“ špitla a výtah se za nimi zavřel.

Nejraději si kávu připravoval sám, protože nikdo mu do ní nedal tolik smetany, kolik by si přál. Stál tak za barem ve svém obleku midnight blue (tedy barvy odpovídající půlnoční modři), v růžové košili. Umlél, zasyčel, vytryskl, zapípal a káva byla hotová. Dal si ji na podšálek na bááár, přidal lžičku, dvě smetany, žádný cukr a...

„Dejte mi ještě cukr! Já strašně nerad hořký kafe...“ pronesl klučina v džínách s hárem ulízlým parním válcem a pomalu si odnášel šéfovo kafe. „Jaký je ten lektor, co nás bude učit? Je dobrej?“

Ředitel se ušklíbl a říká:

„To já nevím, pane, to musíte zvážit sám. Ať Vám ta káva chutná.“

„Když tak si lusknou ještě pro jednu,“ pronesl s egem velikosti Petřínské rozhledny mladík s evidentně obrovskou praxí v dobírání si číšníků.

Pavel měl metr osmdesát a tři centimetry, ani vyzáblý, ani tlustý. Miloval SLIM LINE obleky – v obleku chodil i nakupovat (ostatně jak jinak být středem pozornosti nejen ve středu), býval hladce oholen, ale dopřál si i strniště, čísel z něj určitá ležérnost, vždy zdvořilost a um chovat se správně v každé situaci. Měl své neokoukané a neokoukatelné charisma – až to mohlo působit příliš dokonale a gayovsky.

Třicetiletý klučina s projevem silně drsňáckým a sebevědomím na první pohled překypujícím přes okraj šálku, který tak tak mohl zvládnout, zapadl do učebny s nápisem *Na velikosti záleží*. Hrnuli se i další muži: tu

starší v manšestrácích (řekli byste: výrazně submisivní – sem ho poslala manželka), tu mladěch, co mu po bradě stékalo mléko s hodnotou 1,5 % tuku (co pořád koukal do země a netušil, která bije a proč tu vlastně je – jeho přihlásila asi maminka).

Pavel vyšel ze své kanceláře, v zrcadle si upravil límeček u košile, pozdravil sympatickou ženu u baru, podíval se na hodinky a v 08:00 vstoupil do místnosti, kde byla shromážděna skupinka jedenácti mužů.

Klučina s kafem špitl sousedovi:

„Hele, voni číšníka pustili dovnitř,“ a usrkl kávy. „Je strašně dobrá!“

„Krásné dobré páteční ráno, mé jméno je...“

„Ale dneska je středa,“ ozval se padesátiletý omšelý, ale hladce oholený muž. Ruce měl zkřížené jako by se chtěl zeptat *tak co mě tady naučíš* a oči nespustil ze svého hrníčku, v němž se stále koupal pytlík. Čajový pytlík.

Pavel byl zvyklý na takový přístup, protože není nic horšího, než když na seminář přijde někdo, kdo byl na seminář poslán svým šéfem/tchyní/manželkou/soudcem nebo – a přichází eso – referentem úřadu práce, který by sám potřeboval dovzdělat v mnoha oblastech – slušným chováním počínaje a slušným chováním nekonče.

Nejlépe motivovanou skupinou lidí jsou ti, kteří se přicházejí vzdělávat, protože po tom touží. Do tanečních taky jdete, protože se chcete naučit tančit, a ne proto, že potenciální tchyně chce, aby si dcera užila ples. Pak vás vzdělávání baví.

Jen tak mimochodem... nevím, jakou máš, milý čtenáři, zkušenost s rekvalifikačními kurzy, ale já neskutěčně nerada generalizuji... Pavlovým klientem je úřad práce... a když na seminář poslali deset nezaměstnaných, kteří se opravdu chtěli učit, mohli jste si všimnout přesného opaku toho, co o nezaměstnaných slýcháváme. Byli to lidé slušní, čistě oblečení, pokorní, se snahou se něčemu naučit. Ten přístup byl v mnohém nesrovnatelný s průměrným úředníkem městského úřadu, který ví, že všechno nejlépe ví, a nebojí se to přiznat.

Ale i takové lidi dokázal Pavel a jeho kolegové vtáhnout do děje a naučit něčemu novému.

„Já vím, že je středa,“ řekl s lehkým úsměvem ředitel, „mé jméno je Pavel Nepožitek a jsem majitelem této společnosti.“

Mladíkovi usrkávajícímu kafe zaskočilo pár zkapalněných zrněk kávy do koláčové dírky. Někdy se stane, když hltáme nebo mluvíme při jídle, že polykaný obsah zabloudí do dýchací soustavy místo do trávicího traktu.

„Na tento kurz jste se přihlásili – nebo lépe řečeno *byli jste přihlášení* – abyste si odnesli novou schopnost pochopit, zda na velikosti záleží či nikoli.“

Prošel se od tabule kolem druhé řady židlí až nakonec a mlčel. Prohlédl si přítomné muže, nyní přítomnější než před chvílí, a pokračoval:

„Naučíme Vás něco z etikety, něco z komunikace, něco ze sebe prezentace, také z odívání... Budeme si přát, abyste si vytvořili svůj vlastní styl v komunikaci, v odívání, v bytí, ale především,“ podíval se z okna na přijíždějící vůz své přítelkyně, „vrátíme některé z Vás domů jako sebevědomější a některé s menším egem.“

„Já vím, že je středa,“ usmál se, „ale každý den – kromě pátku – začínám seminář slovy *krásné páteční ráno* – v pátek pak *krásné pondělní ráno* – a vždy se najde někdo, kdo mě upozorní na mnou předstíraný omyl. Naučíme Vás, jak neupozorňovat na prohřešky jiných, jak si všimnout těch důležitých věcí a jak si nechat záležet na tom, co opravdu důležité je.“

I padesátiletý muž povolil ruce. Egoistický mladík povolil čelist. A kluk z poslední řady s vlasy do půle zad a brejličkami ze šedesátek povolil v sevření svůj kelímek s kakaem a převrhl ho na sebe.

„Lucie – vezmi to za mě,“ pokynul, pomalou chůzí došel do poslední řady a největší, nejnovější a nejobsáhlejší publikací etikety zakryl obrovský flek na bílo-červeném batikovaném tričku mladíka. Ten ji uchopil a bez jediného slova následoval Pavla ven z učebny.

„Setkáme se celkem desetkrát – jednou týdně – první hodina začíná zítra v osm hodin,“ pokračovala Pavlova asistentka, „všechny informace máte v deskách. Hezký den!“

V Pavlově kanceláři už čekala jeho přítelkyně. Taky Lucie. Když vešel, seděla zády. Lucie byla nádherná. Krátce střižené hnědé vlasy s ofinou do čela, lehce zvýrazněné oči, znalosti velikosti D na hrudi, gelové nehty, rtěnka, ..., černé kalhoty, štíhlé nohy dosahující země, černé sáčko, baleríny... Celá černá.

„Hmmm,“ pronesl s důrazem na třetí *m*, když ucítil její parfém. Měla sice pár deka navíc a Pavel nesnášel ženy v kalhotách, které nenosí podpatky, neumí zvýraznit své rty a oči. Trval na tom, že žena má vypadat jako žena. Ona vypadala spíše jako kluk. Ale přesto se mu líbila. Její vnitřní krása byla ohromující.

Vstala, on se naklonil, ona uhnula a polibek skončil někde ve vlasech.

„Hvězdičko? Děje se něco?“

„Byl jsi mi nevěrný?!“ pohledem žehlila koberec.

Pavel se podíval do diáře, prolistoval několik dní nazpět a s potutelným úsměvem zažertoval:

„Tento týden ne.“

„Už týden jsem tě neviděla... Pořád jsi jenom v práci... A mně je strašně smutno!“

Kdosi zatukal na dveře a bez vyčkání vstoupil. Asistentka Lucie. Pavel sáhl do skříně a podal jí sportovní soupravu – tričko a mikinu – se slovy: „Podstrč to tomu ... Honza se jmenuje ... je v koupelně.“

„A já mám taky své potřeby,“ pokračovala Lucie ostřelovat svého přítele. „Už mě to nebaví – musíš si vybrat: buď já, nebo tvoje práce!“

Pavel otevřel skříň s fascikly. Skvěly se tam všechny – od povinných ÚČETNÍ ZÁVĚRKA, DAŇOVÁ PŘIZNÁNÍ, PREZENČNÍ LISTINY, ESF ČR až po nepovinné VZDĚLÁVACÍ PROGRAMY. Sáhl po tom posledním, nádherně žlutém šanonu. Postavil ho na stůl, otevřel, vytáhl z něj dvě skleničky a nalil oběma magistra.

„To je dilemma, Luci,“ žertoval. Vytáhl z náprsní kapsy svůj notýsek a něco si do něj poznamenal.

„Teď jsou silné měsíce – práce je hodně, ale slibuji ti, že o prázdninách pojedeme někam do Orientu. Co takhle Kairo? Kouzelné město, tropické noci, palmy šumí, moře zpívá svou ukolébávací píseň, cikády poletují vzduchem a touží po svém bledém milenci Měsíci a noc voní skořicí a kávou a nad tím vším se vznáší tichý nápěv moslemínovy písně ze vzdáleného minaretu.“

Vzal notýsek, opět si do něj něco poznamenal a byl hrdý, jak hezky zvládl Kristiánův monolog.

„Uvidíme,“ dodala Lucie zahleděná do blba (nebo se možná naposled dívala na svého naivního blba), políbila Pavla na tvář a dodala: „Krásný den, můj milý!“

„Luci, Lucinko!“ volal za vzdalující se přítelkyní, „koupíme si ten krásný byt, po kterém toužíme, i ten bourák, slibuji,“ a jeho slova se odrážela už jen od stěn.

...

Pavlova kariéra byla strmá. Během vysoké školy začal pracovat jako lektor počítačových kurzů. Učil lidi 50+ základům práce s počítačem: jak se kliká, kam se kliká, kolikrát a jak často. Práce ho bavila. Navíc vydělával na začátku 21. století úctyhodných sto dvacet korun za hodinu mezitím, co jeho spolužáci vydělávali doplňováním konzerv do regálu jen pětatřicet kaček za hodinu s rizikem, že se zborší strop, pokud nasněží víc, než český inženýr vypočítal pro nosnost střechy.

Byla strmá, ale zažil i své pády. Pavel byl ale přesvědčen, že pád na hubu je taky pohybem kupředu, proto vítal tuto zkušenost. Ostatně miloval rčení jednoho z učitelů: *Lidé nejsou ochotni věnovat 3 roky rozvoji svého podnikání, ale budou 40 let chodit do práce, která je nebaví.*

„Už jsem Vás odhalil,“ řekl v bývalém zaměstnání jednou u kávy Pavlovi jeho přímý nadřízený.

„Skvělé,“ odvětil Pavel, ale neopomněl dodat: „A jak to myslíte? V čem?“

„Nehrajte si... Moc dobře to o Vás vím. Odhalil jsem Vás a tečka.“

„Dvojtečka bude lepší... A za ní výčet Vašich námitek k odhalení,“ vyzýval Pavel už jen s třetinovým úsměvem.

Ředitel Jirásek se nenechal dvakrát pobízet a vynesl svůj triumf:

„Jste gay!“

Pavel možná působil jako gay. Spousta lidí si to o něm myslela. Mluvil příliš spisovně, nikdy neklel, někdy vydával 4% hlásky, když chtěl někoho napodobit nebo ironizovat situaci, měl vždy upravené nehty, obličej i účes. O spodním prádle nemluvě. Oblékal si růžové košile. Miloval růžovou nejen na punčových řezech. Auto barvy ibalginu by si koupil snad jen posmrtně. A taky: sem tam se ilustrativně plácl rukou přes uvolněné zápěstí, když toužil po zákusku, ale věděl, že si ho nemůže dát, protože už jen pohled na něj vykouzlil na váze dalšího půl kila.

„Nejsem gay,“ namítl Pavel, ale už už viděl na rtech Jiráskových námitku:

„Je to naprosto zřejmé. Koukněte se, jak píšete y. Vidíte? Pod linkou! To je projev homosexuála. A já s gayem spolupracovat nebudu!!!“

Možná se pletu, ale y má část sebe sama pod linkou vždy.

Ředitel vzdělávací firmy si udělal měsíční kurz grafologie a najednou se cítil jako odborník na sexuální orientaci.

„Sice nejsem gay, ale souhlasím, že s Vámi spolupracovat nebudu.“

Majitel vydělávací firmy a superbu vytáhl předpřipravenou dohodu o ukončení spolupráce a Pavel se tak zbavil na jedné straně lukrativního příjmu ze svých přednášek pro tuto společnost, na druhé straně mu za pár dní došlo, že si založí vlastní vzdělávací firmu, která nebude lidi škatulkovat do políček a šuplíků podle orientace, bohatství, pohlaví či velikosti pohlaví. Jirásek bych v očích mnoha klientů opravdu velké pohlaví.

Pavel měl svého času pár kilo nadváhu – přesněji řečeno asi 32 kg. Jeho partnerka luxusně vařila. A i když jí říkával, že musí dodržovat francouzskou dietu, nedbala jeho přání a stejně mu na večeři udělala dvanáct topinek s pomazánkou. Když koukáte na těch dvanáct lesknoucích se topinek pomazaných česnekovou pomazánkou, která má s česnekem společný jen název, nemůžete odolat. A ani velký pan ředitel nemohl. Měl totiž silně vyvinutou slabou vůli. On těch dvanáct topinek sežral!

Pavel se vrátil do učebny chvilíčku před začátkem další části, aby sdílel s muži myšlenku, která před chvilíčkou prolétla jeho neurony:

„Nedávno jsem byl s kamarádkou na prohlídce bytu – v Líšni. Když jsme tak procházeli bytem, makléř se nahlas zmínil: *Jsou tu hrozně fajn sousedi a strašně super výhled do zahrady.* A po chvíli se kamarádka se mnou podělila o svůj závěr, že byt nechce. *Proč?* – zeptal jsem se jí.“

V tom Pavlovi do monologu skočil starší pán s pytlíkem utopeným v hrnku čaje:

„A čemu se divíte? Taky bych nebydlel v bytě, kde jsou hrozní sousedé a strašný výhled do zahrady.“

„A přesně o tom to je!“, pokračoval Pavel, „ten makléř neřekl, že tam jsou hrozní sousedé a strašný výhled, ale mozek si ta dvě slova – jejichž základ je *hrůza* a *strach* – vyložil negativně. A já netuším, kde se to vzalo, ale lidé milují slova *hrozně/strašně*, a používají je dokonce v pozitivních významech:

Jak sis užil dovolenou?

Jaký byl seminář?

Hrozně!

Hrozně zajímavý!

Ehm??

Tak hrozný nebo zajímavý?“

Přitom slovní zásoba jazyka je velmi bohatá. O dovolené umíme říci, že byla úžasná, náramná, báječná, překrásná, nádherná, kouzelná, skvělá, pohádková, velkolepá, bájná, luxusní (nejen na zážitky), jedinečná, neobyčejná, nevšední, nezapomenutelná, ...

„Zamyslete se, jak často používáte slova hrozný/strašný a eliminujte je, pokud mají mít pozitivní charakter,“ završil svůj výklad Pavel, který rozhodně nebyl gayem.

Gayem byl jeho kadeřník.

Kapitola 02 – O věcech, na kterých záleží

Pokud usnete, nic se neděje... – uklidnila mě masérka a podala mi škrabošku hned, jakmile jsem v ručníku kolem pasu – ovoněná olejem z horké koupele – ulehla na masérské lehátko, které si přinesla. Zabořila jsem čelo do horkého ručníku a vypnula všechny systémy kromě toho, který hlídá pravidelné dýchání a oběh krve.

Nevím, co bylo intenzivnější – zda ta vůně jasmínu v masážním oleji, jehož žluté květy mě odmalička přitahovaly, jeho příjemná teplota, která musela otevírat i ty nejtvrdohlavější póry, nebo střídání hladivých doteků s těmi pečlivě vrývajícími se mezi jednotlivé svalové snopce mých zad. Tiše mi pokynula, abych se otočila na záda, a já se pod lehkostí smyslné masáže odevzdala masérce naplno a neprotestovala, ani když mi suchým zipem připevnila zápestří k lehátku. *Vážně mě právě spoutala? Hmmm...*

Pavel otevírá dveře do RP Stylu a z dálky ho zdraví neoholený, ale geometricky na chlup přesně zarostlý, učesaný a sympaticky oblečený profesionál v džínách Mustang, v košili od Armaniho a v klobouku od Vietnamců:

„Zdravím Vás, pane řediteli. To je ředitel jedné velké firmy,“ říká stařence, když jí dotáčí natáčku, „máte šikézni košili,“ říká svým 4% tónem a hustokrutopřísným pohledem vyzve Pavla, aby se posadil a chvíli počkal. Kolik se dá schovat do jednoho pohledu...

Když Pavel založil svou první společnost, začínal s jediným seminářem. Sám ho školil, sám lidem způsoboval bolesti bránice, když je rozesmíval, a přitom nijak nesnižoval jeho odbornou úroveň. Koho by kdy napadlo, že suše znějící *etiketa a normy v písemném styku* bude jedním z nejsvižnějších seminářů na světě. A časem přibíral další a další lektory, kteří nejenže uměli, ale uměli své téma zajímavou formou předat dál. Nabídka časem čítala stovku nejluxusnějších témat, které konkurence vůbec nezvládala napodobovat. Napodobovat tématem snad ano, ale pojetím, humorným způsobem přednesu, zajímavým obsahem, vysokou odborností, ..., na Pavla a jeho kolegy se konkurence nehrabala.

„Fakt šikézni...“ zopakoval kadeřník, když přehazovat tmavomodrý kadeřnický plášť s bílým límečkem na gumičku přes Pavlovu růžovou košili o vysoké gramáži, s bezpatkovým monogramem bez teček, s manžetovými knoflíčky. „A věděli jste, že premiér byl dneska v Brně?“ zkoušel kadeřník šokovat Pavla.

„Opravdu?“ pousmál se klient úsměvem tak nepatrným, že jen znalec v oboru neverbální komunikace by zaznamenal to zvrásnění na povrchu lícních svalů.

„Opravdu! Pán premiér zavádil o naše Brno-Brníčko, malé odstavné parkoviště na dálnici Praha–Vídeň. Jak šokézni!!“

Pavel se usmíval o sedmatřicet mikronů šířeji, protože věděl víc, ale nechtěl se chlubit. Byl to druh zvláštně skromného člověka. Ono to může vypadat, jak nebyl dokonalý... Nebyl. Alespoň jeho partnerka mu to dala najevo dost jasně.

...

„Dobrý večer,“ zkroušeně vítal Páju výtahový průvodčí.

„Stalo se něco, Richarde?“

„Byla tu Vaše přítelkyně... Nechala Vám u mě vzkaz a u bytu...“

Právě dojeli do 69. patra a ředitel i Pavel nahlédli z výtahu. Byl tam kufr. Jeho kufr. S jeho věcmi. Zdá se.

Otevřel dopis. Otevřel byt. „Ahoj, Charlie...“ Otevřel linku. Vzal si whisky a vhodil do ní tři kamenné le-
dové chladicí kostky z levé části americké lednice – takové ty kostky, které zachovávají původní originální chuť alkoholu, protože ho neředí rozpouštěnou vodou tak, jako je tomu u kostek ledu.

„Jak jsem jen mohl bez nich dosud žít?!“

V dopise stálo:

„Takhle to už dál nešlo. Hodně štěstí... Lucie“

Otevřel kufr a úplně nahoře byl izolepou ke knize *Čtyřhodinový pracovní týden* přilepený zásrubní prstýnek. Tim Ferriss se musí obracet v hamaku někde na Cookových ostrovech...

...

O několik hodin později – o několik kilometrů dál – v jedné luxusní restauraci:

„Pane kolego,“ oslovil familiárně muže sedícího u vedlejšího stolu, který zrovna sváděl boj se sváděním půvabné ženy, „že jste si v sedm večer oblékl světle šedý oblek,“ zamyslel se nad pokračováním věty, aniž by litoval dopadu už šesté skleničky, „to se dá přežít.“

Oba nyní zírali na napůl opilého cizince, který s povolenou kravatou a rozepnutým knoflíčkem rozhodně nevypadal jako reklama na módní salón.

„Ale že neumíte k pokrmu vybrat správné víno a příbor držíte jako propisku...“

Číšník v bílé slim line košili končící v šedé vestičce přispěchal a starostlivým tónem Pavlovi téměř zašeptal:

„Mohu Vám, pane řediteli, nabídnout klidnější stůl u okna?“

„Vidíte to, Alfréde?! Proč jen lidi neumí držet příbor – střenky směřují do dlaní! Vždy do dlaní!“

Z kapsy vytáhl sponu na bankovky, vytáhl pětisetkorunový tisk a zastrčil jej Alfrédovi do kapsičky u vesty.

...

Rozčilovalo ho, když lidé neuměli správně držet příbor – když neovládali tu elementární část etikety, kterou využíváme dennodenně. Lidé přeci umí při vítání nabídnout dlaň a nechytat se za loket, vojáci umí salutovat a nevypíchnou si oko, ženy si umí správným pohybem nanést řasenku a neumazat si ucho, tak proč lidé neumí stolovat!

Jednou obědval s premiérem v ministerském salonku na Úřadu vlády. Celou dobu ho iritovalo, že předseda vlády neumí správně držet příbor... Ale jak upozornit vysokého ústavního činitele a neurazit ho?

„Víte... pane premiére... Vy obědváte se stovkami lidí – ne tedy asi najednou – ale říkám si. Co takhle jim jít příkladem a ukázat, jak správně držet příbor?“

První ministr nasucho polkl, zadíval se na Pavlův úchop, došlo mu, že příbor drží opravdu špatně a v rámci small talk zavedl téma na velmi suché počasí. Po měsíci Pavlovi zavolaal a říká:

„Víte Vy, pane kolego... Co jste si dovolil Vy, to si ještě nikdo nikdy vůči premiérovi nedovolil,“ čekal na Pavlovu reakci, ale ten ani nedutal. „A je to dobře, že se objeví lidé, kteří to myslí dobře a nebojí se upozornit druhé, aby je posunuli o kousek dál,“ poprvé se slyšitelně usmál. „Od té doby držím příbor správně a péruju ministry, aby se to taky naučili. Máme jít přeci příkladem, ne? Kdy se stavíte na oběd?“

...

06:00. Jeho ruka potažená bílou košilí s jemným modrým proužkem praštila pípající digitální budík přímo do kousku plastu chránícího svítící číselník před náladami čerstvě probouzených majitelů digitálních budíků.

Dopípal. Pavel se otočil na záda, skrze zatažené vertikální žaluzie nic neviděl, ale věděl, že den bude příšerný. Na nočním stolku ležel TEN dopis. Na nebi, na tváři i na srdci bude škaredě, nehezky, příšerně. Věděl to. Charlie přiskočil k němu do postele, Pavel se přikryl peřinou a odmítl vylézt. Ne kvůli Charliemu, ne kvůli hře na schovávanou, kterou sem tam hráli, ale kvůli díře v srdci, kterou mu Lucie udělala těmi lodičkami, které jí před týdnem koupil.

Protáhl se. Podíval se na tyč přidělanou mezi trámy, ale na shyby neměl chuť. Elastické lano hodil do rohu a mrak v jeho loftu zahalil jeho obvyklé nadšení. Tvář projel dlaní. Tři dny. Je třeba se oholit. Neexistuje. Na hlavu hodil hrst vody a byl hotov jít do práce. Žrádlo Charliemu, připomenout heslo, vyfukat kód a zabouchnout.

V černém obleku a v černých polobotkách vplul pomalu do výtahu. Dnes ho nikdo nečekal. Ani portýr nebyl na svém místě. Auto nestálo, kde obvykle stálo. Jako by svou špatnou náladou vše dobré odpuzoval.

Do práce dojel MHD. Říkával, že sociální dopravu používá v nejvyšší nouzi, a to jen nejvýše jednou ročně. Žertoval. Jen v obleku se městskou hromadnou dopravou špatně jezdí, když nikdo nedbá na neplatící bezdomovce žebrající o peníze. Když jim nabídnete obloženou housku, odmítnou. Houska totiž nezpůsobuje žádné promile krve v alkoholu. Ne, to není překlep.

Vystoupil na zastávce, odkud to měl co možná nejlíže. Dal si kávu se smetanou, třemi cukry.

„A ještě ten croissant obalený v hořko-mléčné čokoládě s extra porcí šlehačky, jahodou a osmi éčky. Anebo mi dejte dva,“ doplnil svou objednávku.

Jako by chtěl zapomenout na svou francouzskou dietu. Jak říkával, měla tři stupně: stupeň první se jmenoval *žer-méeň*, stupeň druhý nesl název *nežéeér* a stupeň třetí obsahoval konzumaci francouzských vín a francouzských sýrů.

Jako by nedbal na slušné vychování, které mu od dětství poskytovaly knížky, jal se zdlábnout vše ještě na ulici. Před firmou si utřel tvář od šlehačky, zkontroloval neposkvřené sáčko, vyhodil odpadky a uvědomil si, že je před ním poslední smutný krok.

„Krásné ráno, paní Ivano! Smím?“ zeptal se, když si bral denní tisk z recepce. Usmíval se cestou k výtahu, ve výtahu, cestou z výtahu, byl to jiný muž.

Jiný? Klasik kdysi lidskému pokolení osvěceně odhalil životní moudrost:

Život to jsou divadelní prkna, na kterých musíš stát a se smát, i když srdce krvácí.

Tuto roli – roli ředitele a roli lektora – dokázal zahrát bravurně.

V 07:59 prochází chodbou. Napravo dobíhají muži do školicí místnosti označené *Na velikosti záležití*, nalevo dobíhají ženy do učebny *Na velikosti nezáležití* a na konci chodby byla úplně malinkatá dvířka s cedulí *Velikost strážníka městské policie*.

Vstoupil do školicí místnosti.

Jako by pánové pochopili, že hodiny nebudou zcela obyčejné. Jako by pánům došlo, že když se bude probírat etiketa a odívání, měli by podle toho vypadat. Většina si vzala košili a kalhoty, košili a džíny. Jen jeden byl tak trochu out. Ale to nevádí.

„Ono ani tak nezáleží, co máte na sobě, jako spíše, co máte v sobě, jaký jste člověk,“ připomínal.

Ale je příjemné, pokud se lidí přizpůsobí prostředí a situaci, ve které se nacházejí. Je logické, že jinak se obleču na pizzu s přáteli a jinak do firmy na pohovor či seminář.

Jen ten v manšestrácích a žabkách mu vrtal hlavou.

Pavel rozsvítil dataprojektor, pozdravil, usmál se a ledy pookřály. Byl dnes jiný. Oděn do černého obleku a bílé košile s jemným, světle modrým proužkem. Měl na ní svůj monogram. I světle modrý kapesníček v klopě. Ale byl jiný.

„Podle studií jsou na světě jen dvě kategorie žen: ženy krásné a ženy inteligentní,“ pustí první slajd, na kterém se od ucha k uchu směje blondýnka – štíhlá – sympatická. „To byla moje první přítelkyně – byla krásná, ale moc rozumu nepobrala. Moje druhá,“ brunetka, pořád velmi sympatická, „byla neskutečně inteligentní, ale trochu při těle.“

Lektor ukazuje další fotky a opravdu se dámy střídají – jedna krásná, jedna inteligentní, jedna půvabná, jedná velmi bystrá, až dojde na poslední fotku: nádherná luxusní superpůvabná blondýna. Některý z pánů zapíská:

„Fííííha.“

„Pánové, američtí vědci se zmýlili. Je ještě jedna kategorie žen: ženy krásné a zároveň inteligentní. S touhle jsem chodil.“

„No jo,“ namítl mladík a prstem seškrábl ze stolu flek od ranní kávy, „jenže jak takovou ženskou získat a jak ji uspokojovat, aby neutekla? Vy musíte mít výbavu...“

Lektor se usmál a říká:

„V první fázi přestaňte používat slovo *ženská*, v druhé fázi si začněte věřit. Je jednoduché říct, že na velikosti záleží, ale já Vám dokážu, že to není pravda.“

Do místnosti vstoupil MUDr. Radim Uzel, sexuolog, gynekolog, populizátor sexuologie a lektor, který ani v letech neztratil svou vitálnost v pohybu, energičnost v projevu a pověstný smysl pro humor.

„Pánové, pana doktora – věřím – představovat nemusím. Užijte si to...“

Radim Uzel nastoupil na svůj flek, který bývá v televizních soutěžích označován velkým logem či křížkem na zemi, zhoupal se v bocích, poděkoval, potřásl Pavlovi pravicí a pokračoval:

„Pánové... Že na velikosti záleží, říkají ženy jen proto, aby odfiltrovaly muže s nízkým sebevědomím. Je téměř nereálné uspokojit ženu dvacetimetrovým tágem – to je biologicky nemožné. To ji spíše zraníte, než potěšíte.“

Pavel sestoupil z divadelních prken, uklidil se do své kanceláře, vytočil Lucčin mobil, ale operátor hlásil, že je číslo nedostupné. Bylo mu těžko. Pět let svého života věnoval vztahu, a přesto skončil. Ale vždyť si rozuměli ve všem. Ve všem? Téměř ve všem!

Pavel opustil kancelář, úsměvem popřál recepční hezký den a kráčel deštěm, ač déšť stékající po tváři neměl rád. Vše mu bylo ukradené. Ptal se nebes, proč mu vzal to nejcennější v jeho životě. Čím je život bez člověka, kterému plně důvěřujete, milujete jej a se kterým toužíte strávit život v dobrém i zlém, v nemoci i ve zdraví?

Zazvonil telefon. Na displeji se usmívala Lucie.

„Kde jsi? Máš domluvené schůzky!“

„Zruš je,“ požádal a zavěsil, aniž by počkal na reakci.

Doktor Uzel pokračoval:

„Žijte své vztahy s myšlenkou, že každý den může být tím posledním dnem vztahu. Nechci říct, že máte žít smíření, ale že máte dělat všechno proto, aby to poslední den nebyl. Nevěřte, že je vztah tak silný, že nemůže ze dne na den skončit. Věnujte se mu, zalévejte, dávejte ho na slunce,“ radil.

„Odkládáte sex na jindy? Říkáte si, že kytku koupíte příště? Do restaurace jste ji nepozvali už měsíce? Myslete na to, že každé takové odložení vztahu *na jindy* může být Vaším posledním odložením.“

Střídání dní a nocí už ani nezaznamenával. Pořád vytácel Lucčino číslo, číslo své Hvězdičky, ale stále bylo nedostupné. Misku s masem z kapsiček přestěhoval Charliemu ke své posteli, aby nemusel vstávat k lednici. Jen solničku si podal. Maso pro kočky není – jak známo – solené.

Probděl tak pátek, sobotu i neděli. V pondělí se rozhoupal, vstal k lednici, nalil si magistra a probděl úterý i středu. Telefonáty od Lucie ani nebral a na zprávy o schůzkách reagoval slovem *zrušit*.

Kapitola 03 – O mužích-lovcích

Přísahala bych, že mě v rámci masáže jemně kousala do ušních lalůčků, ale určitě je jen bříšky prstů – a také čas od času nehtíky – umně mnula. Akupresura ucha a masáž jeho reflexních bodů mě vždy uklidní. *Jak to jen tušila?* Citlivě kroužila na mých spáncích, aby po chvíli sjela svými prsty na boční stranu krku a o poznání drsněji promnula přetížené svalové zdvihače hlavy. Připadala jsem si jako v ráji – z hlavy spadly i ty nejposlednější starosti, z těla spadl ručník a ... *Aaaaaaaa!*

Zavadila o můj klín... *Asi omylem...* – uklidňovala jsem se.

Podruhé! A zas! *To určitě nebylo omylem...* – ale už mi to bylo nějak jedno.

Usmála jsem se a suché rty zvlhčila svým jazykem. Lehce jsem pokrčila pravou nohu a odkryla o imaginární chloupek svou nejintimnější oblast bez chloupků. Chtěla jsem říct *DOST!*, ale má Broskvička namítala *NEBLBNI – UŽÍVEJ!* Byla jsem opravdu ráda, že mám spoutané ruce, protože jinak bych měla tendenci se bránit. Logicky! Pokrčila jsem i druhou nohu a zcela vydala celý svůj klín napospas těm dokonale horším rtům a šikovně hbitému jazyku. *Kde jen se objednávají takové masáže?! Ach...*

Na semináři *Na velikosti nezáleží* se ženy učí něco jiného než muži. Ne že by je chtěli přesvědčovat, že velikost mužského přirození není důležitá. Ženy nejlépe vědí, že není, ale jsou rády, pokud nadprůměrných hodnot nabývá technika, s jakou muž do postele/do bazénu/do výtahu nastoupí. Ono je obecně příjemné, pokud muž, který projevuje zájem, je v něčem nadprůměrný. Alespoň v tom zájmu, protože tím deklaruje, že na ženě je něco přitažlivého (a žena doufá, že to není jen tělo).

Být normální – tedy průměrný, všední, nezajímavý – to není žádná výhra. Průměrné mluvit, průměrně se pohybovat, být průměrně zajímavý a průměrně bavit partnerku, mít průměrný smysl pro humor. To není snem žádné ženy.

„Jste normální, pane řidiči?!“ řval na Pavla příslušník policie.

„Já? Normální?? Zbláznil jste se??? Já nikdy nebudu normální...“ reagoval pobaveně, aniž by dával najevo, že si dialog s policistou užívá.

Ale muži nejsou průměrní. Na každém z nás je něco, co ženy obdivují a co nás vynáší v ženském porovnávání do výšin. Existují muži velmi komunikativní a nemusí mít peníze na drahé auto. Existují muži velmi výkonní v posteli, ale sako pamatuje jejich první svatbu. Muže galantní poznáte na první pohled, a že nemají na drahou restauraci, přeci nevadí. Naopak: muži, který obléká drahý oblek, řídí drahé auto a kupuje drahé spodní prádlo, zpravidla něco chybí – galantnost, úcta k ženě, ... – a něco přebývá – zpravidla sebevědomí a konto praskající ve švech. Ne že by to byla překážka – obzvláště druhé jmenované – ale málokterá žena je zlatokopka, za to málokterá žena netouží po lásce a spokojeném partnerství.

Průměrným je tak pouze ten člověk, který si průměr vybere jako svůj životní cíl a průměr také očekává. Ale muži a ženy, kteří mají své sny, své touhy a potřeby, očekávají často více. A o tom je náš seminář.

Vysvětlovat ženě, že nezáleží na velikosti kabelky, je zbytečné. V kabelce prostě musí být všechno: počínaje rtěnkou, zrcátkem, parfémem a hřebenem. Nesmíme zapomenout na žvýkačky, pomádu na rty a deodorant. Svě místo mají prášky proti bolesti (někdy prášky na bolest), sponka do vlasů a univerzální krém. Prostor se najde také pro propisku, nabíječku na telefon, samotný telefon a vložky/tampóny, druhý telefon. A pro případ nouze nejvyšší: kartáček na zuby a kondom. Ne zrovna v tomto pořadí.

A kam s klíčky od auta, deštníkem a peněženkou? Na velikosti kabelky rozhodně záleží.

Lektorka ukazuje hromadu propriet, které u sebe většina žen nosí.

„K propisce si bráváte papír. K rtěnce řasenku. Ke žvýkačkám někdy i ústní sprej, ke sponce do vlasů i gumičky, náhradní silonky,“ nekončí výčet všeho, co je schopna žena vložit do kabelky.

„Otázkou pak je, zdali nenahradit kabelku spíše kufrem. Nikoli však kolečkovým, ale kufrem auta, kam se vleze výrazně více věcí.“

Ale se zvětšením obsahu kufru dochází k navýšení počtu požadovaných věcí *nutných* k přepravě.

...

11:59. Ruka potažená stejnou proužkovanou košilí jako v pátek. U dveří někdo zvoní, ale Pavel se nehodlá vzdát místa na vyležené matraci a jít otevřít. Otočí se na záda (evidentně jeho oblíbená poloha nejen při spaní) a znovu zavře oči.

Zvonek neutichá, řve tak úpěnlivě, jako by byl na 477 voltů. Charlie olizuje prázdnou misku a po chvíli i své jméno na ní. Přidává se bušení. Pavel natahuje ruku a v misce opravdu nic k snědku není. Co budu jíst? Že by hořelo?

Vsune se do papučí. Oblek pomačkaný, jako by ho právě vytáhl z pr...ačky dává znát, že v posteli strávil více času, než bylo záhodno, navíc aktivitou, kvůli které se tam chodívá jen na sedm až osm hodin denně.

Otevírá dveře.

„Lucie,“ pronásí s opovržením, „taháš mě z postele a nemáš ani snídani.“

„Nitrožilně, nebo per orál?“ nenechá se vytočit asistentka, „narvi do sebe kbelík kofeinu a jde se!“

„Domina jedna,“ napadne Pavla, ale neprotestuje.

Možná přeci jen trochu: „Kam? Proč? Nechci!“

„Volala jsem ti snad tisíckrát...“

„Jen devětsetosmkrát,“ rýpne si Pavel.

„To je fuk! Přišli jsme o zakázku na pracáku...“

„To je fuk... Lucinek je pryč...“ Charlie vyskočí na postel a Pavel ho začne drbat, až se po chvíli dostane do extáze a slintá a slintá. Kocour. „Kéž by se vrátila. Kéž by naše láska byla čirá... jako tvé sliny stékající po mé nové košili!“

Lucie oněměla. Snad úžasem. Sama zatím netušila. Pusu dokořán, oči vytřeštěné, upadla do koženkového masážního křesla, které se mělo vizáží i cenou tvářit jako kožené. Rty se staly oválnými, až vykreslily úsměv, smích, ..., gradovaly: výbuch smíchu. Chechtala se, jako by ji někdo šimral za ušima, kde byla lechtivá. Naštěstí to věděl jen málokdo.

„Ta fúrie je pryč?“ natěšeně prskala po slabikách, „no, konečně! Tak se seber, ohol se a jdeme.“

Pavel vytáhl svou hlavu zpod polštáře, nechápavě sjížděl Lucii pohledem na trase *oči – rty – brada* a zpět a vůbec nechápal, čemu se tak bláznivě směje.

„V dalším životě chci být submisivní děvka...“ posteskl si. „Ne! Submisivní děvka s přepínačem na dominantní nálady s funkcí vysávání chlapů,“ upřesnil. „Odstěhovala se,“ fňuká, „odstěhovala se po pěti letech... půl roku mi ji šukal nejlepší kamarád.“

„Docela překvapení,“ usmívá se Lucie.

„Překvapení?! Sháním osmatřicítku!“

„Ber to pozitivně... Jsi teď single, ne?“

„Teď jsem nasraný... Je to anglicky *single*?“

Lucie nechápavě: „Na co osmatřicítku? Nechceš nějakou mladší?“

Oba vyprskli smíchy.

„Mám poznamenáno. A teď: tohle – je – ložnice – šéfe. Koupelna – je – někde – jinde – šéfe. Tak šup – šup – šup!“ neúprosně dokopávala Lucie svého nadřízeného do nějaké aktivity.

A proč ne? Když se nebude dařit firmě, nebude se dařit Lucii, nebude se dařit účastníkům a zapláčou všichni. Byla to neskutečně loajální bestie. Protimluv? Nikoli – loajální a bestie. V tom dobrém slova smyslu. Pavla znala už nějaký ten pátek. Poznali se úplnou náhodou. Brečela na zastávce, když ji nechal kluk pod záminkou, že ona vaří příliš dobře. Co je to za důvod?! Pavel si k ní tehdy přisedl a vysvětlil jí, že než být celý život s idiotem, je lepší být teď chvilku sama, uspořádat si život, priority, zrelaxovat se a pak se poohlédnout po někom, kdo by za to stál a teplou plotnu ocenil.

Byla mu vděčná, když jí pomohl odrazit se od duševního dna:

„Gentleman je muž, který pozve ženu na sbírku motýlů a ukáže jí sbírku motýlů.“ Navíc: „Věci se dějí z nějakého důvodu. Měl tě něco naučit a jít dál, potkat nějakou, která zničí srdce jemu.“

Po týdnu už šéf šlapal, jak měl. Vstával s nadšením, kočce dával včas najíst (a neujídal z její misky), ve výtahu sousedovi chválil outfit, usmíval se na celý svět a celý svět se usmíval na něj. Hmm – a ty ženy, které vycítily, že je sám, se mu nabízely jako akční zboží v supermarketech: nalevo brunetky, napravo blondýnky, zrzky v závěsu. Každý večer vysypal z levé kapsy saka vizitky dam, které se ho snažily ulovit. Jenže tady je ten problém... to muži jsou lovci!

Jakou zábavu – jaký požitek – by mohl mít Pavel Nepožitek? Co má muž z ženy, kterou si sám neulovil? I ten lovec mamutů spatřoval dobrodružství, vzrušení, adrenalin, pokud šel na lov, potkal zajímavou ženu, zdvořile se jí představil – vyhrkl cosi jako *Já – Pán Lesů – ty moje žena!* – pak ji praštil kyjem po hlavě, odtáhl do jeskyně a žili spolu, dokud je nějaký mamut nesežral. Ale ženy, které téměř v mdlobách upadají před jeho charizmatem, aby jej svedly... to ho nelákalo. To byla nuda. Ten mamut taky nepřišel k jeskyni a nespáchal sebevraždu, aby se vesnice mohla najíst.

Škarohlídové přidávají historku, kdy pravěký muž ulovil ženu a mamuta – obojí odtáhl do jeskyně (za chobot a za vlasy) – a až v jeskyni se rozhodoval, do čeho zapíchne vidličku a do čeho penis.

Dříve cestou do práce zavadil o výtah, portýra, taxikáře a prodejce kafe. Teď potkával ženy, o jakých se mu vždy jen snilo: štíhlé, dlouhovlasé, dlouhonohé (a nejlepší z nich jsou ty, které mají nohy až na zem), které vypadaly jako ženy.

Běda těm, které měly tenisky na sobě nebo cigaretu v sobě.

Ale ani štíhlá krásko s dlouhými vlasy to neměla vyhraný, pokud neměla na sobě kousek – jen malinkatý kousíček – luxusního úsměvu. Kochal se. Kochal se životem a tím, co mu přináší.

„Dáte si kávu?“ zeptal se Lukáše, který právě přišel na další seminář.

„Ne, ne. Děkuji, pane řediteli,“ s úlekem, zda se jedná o ironii nebo zda to myslí ředitel vážně, odpověděl mladík, který mu první den kávu sebral.

„Jen si ji vezměte. Mně stejně káva nechutná...“ dodal řída – dnes něčím mladší a něčím tajuplnější – opustil bar a zaujal místo na své kožené (opravdu kožené) sedačce v kanceláři stylem amerického klučiny – dal si nohy nahoru a nijak ho to netrápilo. Otevřel katalog a listoval:

„Ta tiskárna je naprosto famózní, tak šikovná, výkonná...“

„Vy o ní mluvíte, jako byste s ní chtěl mít sex!“ přerušila tok jeho myšlenek.

„To nepřichází v úvahu... Váží 87 kg. Cokoli nad 63 kg je neakceptovatelné. Zavolám tomu obchodákovi. Tu úžasnou nabídku mi musí vysvětlit!“

„A s ním taky nechcete mít sex?!“ zajímala se, aniž by ukázala svůj ironický úšklebek.

„Samozřejmě, že ne! Má divný jméno a...“ Shodil nohy z gauče, aby zjistil, s kým si to povídá.

„Dobrý den, já jsem...“ pronesla polotiše zrzka, asi metr šedesát dva, necelých třicet. Roků. Kilogramů měla jen o dvanáct či čtrnáct víc.

„Jste krásná,“ pomyslel si ředitel.

„... Bianca a jsem...“

„Opravdu krásná,“ chtěl říci Pavel.

„... lektorka a zajímá mě, jestli bych Vám mohla nabídnout...“ pravila o něco hlasitěji, jako by znala řídu měsíce a roky.

„Na tykání je sice ještě brzy, ale jinak mi nabídněte cokoli,“ nakláněl hlavu a toužil po každém jejím slovu, přitom se přibližoval k ní.

Bianca byla tím typem ženy, na který se muž bojí ulehnout, aby ji nezlomil. Kost a kůže. Vyzáblá. Rozkošně vyzáblá. Zrzka. Stoprocentní. Tedy – nemohl si být jistý, zda všude, ale byl si jistý, že ta zrzavá záře na její hlavě je opravdu stoprocentní.

„No, prostě, jsem lektorka. Učím lidi, jak pečovat o zdravý životní styl, jak cvičit, jak přežít všechna ta éčka a chemii v potravinách.“

Pavel pomaličku couvl ke svému stolu, zavřel žlutý pořadač se *vzdělávacími programy*, dal ho zpátky do šifonéru a nyní již o čtyři centilitry sebevědomější přistoupil k Biance se slovy:

„Těší mě, Pavel Nepožitek, ředitel tohoto ústavu.“ Nabídla mu ruku – on podal tu svou. „Etiketu ovládá,“ těšilo ho. „Dáte si kávu, čaj, rum?“ chrлил ze sebe ve snaze být vtipný za každou cenu. „Žertuji – rum Vám nenabídnu – došel včera,“ zaskočil lektorku, ale kouzelným úsměvem jí dal najevo, že opravdu jen a jen žertuje. On přeci alkohol nepije. Ehm.

„Specializujeme se opravdu na nevšední témata a to, co nabízíte, se mi jeví jako velmi zajímavé. Přijměte místo, prosím.“

Sedla si do černého křesla a on na gauč přes roh, aby měl dokonalý výhled. Měla na sobě růžové šaty po kolena a černé lodičky. Mohl se zbláznit. Mohl oči na ní nechat. Na celé. Ale věděl, že se může podívat jen tehdy, když se ona nebude dívat na něj, aby nezjistila, že nekouká, ale přímo civí.

Kapitola 04 – O ženách-sběračkách

Když i napotřetí přestala masérka se škádlením tři milimetry před orgasmickým cílem, tělem mi proletěl takový žár a touha dodělat se sama... *Ach – ta pouta!* Najednou jsem u kotníků pocítila jemné šimrání – jakoby bažantím pírkem. Pozornost se přesunula od mé opakovaně vzrušované Broskvičky k dotekům na konci mého přecitlivělého těla. Od kotníku mířila k lýtku a podkolenní jamce. *Ach... – zasténala jsem.* Úspěšně zdolala vnitřní stranu stehén a já se už už těšila, že mě pírkem svým šimráním v klíně konečně přivede k obrovské orgasmické vlně. *Ne! Ne! Ne! To nemůže! Já chci!*

Pírko můj klín úplně minulo. Kmitalo po mé hrudi – orosené kapkami všudypřítomného potu – a moc dobře vědělo, co dělá. Suchý zip – doteď odolávající snahám mých zápěstí o úprk – povolil a já najednou byla volná. Až teď jsem ucítila jeho parfém, a sundala škrabošku z očí. Pohlédl na mě a tiše řekl: *Odteď až do okamžiku, kdy tě oslovím jménem, nevydáš jedinou hlásku... Pokud to zvládneš, dokončíme to jazykové škádlení.*

„Milé dámy, sobce poznáte, že chce orgasmus každý den bez ohledu na partnerku. Buď Vám to nevadí, nebo uděláte něco pro to, aby se to vyrovnalo. Druhý typ mužů jsou matematici, kteří chtějí mít počet styků vyrovnaný.“

Mnohé dámy – v sukních, šatech, sem tam v džínách doplněných o lodičky – nechápavě naklonily hlavu...

„Dovysvětlím. Chtějí mít stejný počet orgasmů, které uštedří partnerkám. A třetí kategorie jsou gentlemani: partnerka je nadevše – nezáleží jim, zda dosáhnou orgasmu třikrát týdně – hlavní je, že jejich partnerka bude šťastná, spokojená a uspokojená.“

Mezitím se v učebně MUDr. Radim Uzel snažil vysvětlit účastníkům, jaká čtyři přání musí muž ženě splnit, aby byl jejich vztah dlouhodobý a dlouhodobě spokojený:

„To máte tak,“ vyprávěl natěšeným mužům, „odlišným očekáváním v partnerském vztahu muže a ženy se zabýval náš přední psycholog, profesor Stanislav Kratochvíl. Ty význačné pohlavní rozdíly pak shrnul do výmluvných a vtipných zkratk. Žena očekává především POPO, DUPO, VYPO a VYCE:

POPO – **posedět** a **popovídat**: To je právě ta nejkrásnější chvíle, když se společně partneři posadí a začne se kecat... Tedy kecá hlavně žena. Světlo tlumeně svítí, v kamnech praská oheň a muž naslouchá.

DUPO – **duševní porozumění**: Muž naslouchá? No, častěji vlastně nenaslouchá. Říká jenom *Jo, jo. Máš pravdu.* nebo *Ano, je to tak.* A přemýšlí si o něčem jiném. A teď přijde od ženy kontrolní otázka: *A co jsem právě říkala?* A on neví. Tváří se zmateně. Bylo sice POPO, ale nebylo DUPO.

VYPO – **vycítit**, co žena **potřebuje**: Málokterá žena hovoří přímo. Neřekne: *Zítra máme výročí svatby, běž a kup květinu!* Řekne jenom, že se něco blíží a že by se něco mělo koupit. A ten blbec se musí sám dovítit. A většinou se nedovítí a na výročí zapomene. A hned je oheň na střeše.

VYCE – **vyjadřovat lásku celým životem**: Žena potřebuje cítit, že muž pro ni alespoň někdy dělá něco nejen proto, že je to třeba, ale i proto, že ji má rád. Přinesený dar by pak měl být přímo úměrný jeho měsíčnímu příjmu. Každý ví, že žena má v hlavě kalkulačku, která spočítá, že perlový náhrdelník od milionáře má stejnou hodnotu jako kytička fialek od nezaměstnaného.“

Změna v Pavlově myšlení – od utápění se v žalu z rozchodu smíchaném s kvalitní whisky, po myšlenky na to, jak efektivně skočit z 69. patra a nepřistát na něčí čivavě – se projevila taky v byznysu.

„Ťuky, ťuk,“ zaťukala slovy Lucie a kopl do pootevřených dveří, kde se Pavel kochal novou lektorkou. Ona to ještě nevěděla, ale on už věděl, že ji chce. Jako lektorku, samozřejmě.

Samozřejmě?

„Dorazil fax,“ říká Lucie a nese v jedné ruce latté a v druhé lejtstro. Postavila ho před lektorku, kritickým pohledem ji sjela, na Pavla udělala tiché *ty, ty, ty* a zavřela za sebou dveře.

Pavel vytáhl svůj růžový notýsek a něco si do něj poznamenal.

„Hodil by se k Vašemu půvabnému outfitu,“ zalichotil. „Co takhle probrat naši spolupráci u večere?“

„No, nevím, jestli by se to příteli líbilo. Nemohl by to být oběd?“

Pavel vstal, šel ke svému stolu, nahlédl do diáře, prolistoval pár dnů dopředu a říká:

„Mám tady spoustu jednání, schůzek, mítinků... mohl bych jen dneska.“

„Tak dobře,“ souhlasila Bianca – už méně ztrémovaná – v naději na spolupráci.

„Tak tedy,“ uchopil ji oběma rukama za ruku, „poloformální, polopracovní, polooběd,“ políbil na hřbet ruky, „ve dvanáct dvacet sedm ve Vitalité.“

Podíval se jí hluboce do očí, do dekoltu, zpět do očí a dodal:

„Těším se...“

Bianca se usmála a pomalu odkráčela k výtahům.

Co se dekoltu týče, neměla moc velké *znalosti*, ale to se přeci nepočítá.

„Nezáleží, co máš na sobě, ale v sobě,“ řekl si sám pro sebe.

Docent Matulík (buď mu kancelář na ekonomické fakultě příjemně velká) říkával – když místo něj povýšili třicetiletou žabu – že si vybrali někoho, kdo *má obrovské znalosti* (a opisoval přitom obouruč na svém těle obrovská ňadra) a *skvostně ovládá horizontální polohu* (což mělo být synonymum, že spí s tou správnou osobou ve vedení univerzity).

...

„Luci, s kým mám to jednání v bance?“ dožadoval se informací, když v diáři neměl popsany jediný list.

„Kdybys četl maily, tak to víš... Inženýrka Tereza Králová. Podle hlasu to bude starší paní.“

„Umíš potěšit...“ dodal a šel si stoupnout k zasedačce, kde probíhal seminář *Na velikosti nezáleží*.

„Dámy,“ usmívala se spiklenecky lektorka Laura, „muži jsou velmi jednoduchí. Stačí, když jim splníte čtyři prostá přání, a máte je na celý život.“

Dámy se naklonily, aby slyšely lépe, aby minimalizovaly vzdálenost, kterou musí překonat každé lektorčino slovo, aby to celoživotní tajemství bylo v jejich uších co nejdříve.

„OSTA – obdiv stále: *Tatínku, tak jako ty to by nevymyslel nikdo lépe! Tak šikovné ruce nemá nikdo v celém Schengenu. Kam na ty výborné nápady chodíš? Tak odvážně jsi hovořil se svým šéfem? Takového hrdinu aby pohledal!* Výkony jistě nejsou tak skvělé, ale pochvala je zadarmo a účel splní.

NESTA – nezatěžovat starostmi: *Kape kohoutek v koupelně! Nesvíí světlo v předsíni! Děti přinesly poznámku ze školy!* Všechny tyto informace pomalu. Ne najednou! A šetrně!

UU – uvařeno, uklizeno: Vyžehlená košile a čisté kapesníky. A hlavně teplá plotna. To je základ rodinného štěstí. A trouba. Ne mikrovlnná, ale poctivá. Tam, kde se upeče svíčková i bábovka.

SEZA – sex, kdy se mu zachce: Tady je míč jednoznačně na ženské straně hřiště. Zatím co žena může vždycky, muž jen sporadicky. Ze situace, kdy žena může, ale nechce, a muž chce, ale nemůže, je nutno vyvodit závěr vzájemného respektu, tolerance a vycházení si vstříc.“

„To víte, že jo,“ usmál se Pavel a vycupital potichu z firmy kolem Lucie, která zařazovala lejstra do šanonů.

Mezitím ve dveřích zachrastil klíč, Charlie zpozorněl, do dveří se vsunula jedna noha následovaná jednou rukou.

„Jestli má kapsičku, pak je mi jedno, jestli je to zloděj,“ pomyslí si nezkorumpovatelný kocour.

Ruka hbitě začala vyťukávat na klávesnici alarmu spoustu tlačítek tempem, za které by se nemusel stydět mistr republiky v psaní všemi deseti, který zvládá přes devět set úhozů za minutu. Odkódováno. Charlie jak vstal, tak ulehl a návštěvou se nehodlal zabývat.

Špinavá blondýna – soudě podle ofiny – zavřela za sebou dveře a začala se rozhlížet po bytě.

„Majitel tu není – jdu na to,“ zašeptala do telefonu a zavěsila. Z hlavy shodila kapuci, rozeplula si černý plášť a pověsila ho na věšák. Zula si tenisky a ze skříně vzala bílé crocsy. „To je ale bordel, co?!“ otočila se na Charlieho, ale toho nechávala hygienofilie Pavlovy uklízečky naprosto chladným.

...

„Dobrý den. Pavel Nepožitek za inženýrkou Královou,“ ohlásil se u informačního okýnka nejmenované bankovní instituce.

„Dobrý den, doprovodím Vás,“ nabídla se brigádnice.

„Nic moc,“ řekl si Pavel, „džíny, boty na korkovém klínku, vlasy v culíku... Kde to žijeme?!“

„Zde se posaďte – paní inženýrka za chvíli přijde.“

Pavel si vzal do ruky propagační materiál banky a jedním okem četl reklamní triky a jedním pozoroval, co se děje za skleněnou zdí – na chodbě banky. Open space nikdy neměl rád – není tam žádné soukromí – je cítit, kdo měl co k snídani.

Napil se vody, když tu vstoupila do dveří štíhlá brunetka.

„Tereza Králová, dobrý den.“

Kapka H₂O vletěla Pavlovi do plic, zakuckal se, ale vstal a přijal nabídnutou ruku.

„Pavel Nepožitek, dobrý den.“ Dokuckal. „A má po prémiech,“ řekl tiše, ale bankéřka to zaslechla.

„Kdo prosím?“

„Moje asistentka... řekla mi, že... To je vlastně jedno...“

Bankéřka byla ... kus! Asi třicet, asi metr šedesát pět, dlouhý hnědý vlasy do poloviny zad a docela velký kousíček luxusního úsměvu, který skrývala za profesionální tvář bankéřky. Středně šedou upnutou sukni po kolena, bílý top a šedé sáčko. A ten úsměv.

„Co pro Vás můžu udělat, pane inženýre?“

„Řekl bych Vám to, ale to by nás všichni viděli,“ napadlo ho a nápadu nenechal prostor pro vyslovení. V myšlenkách si ale představoval, jak ji přitlačí na zeď a začne vášnivě líbat, jednou rukou jí přidrží krk zezadu a bude ho masírovat, a druhou schová její dlaň do té své...

„Mám malý byt – na okraji Brna – takový nezajímavý, tmavý... Rád bych něco většího – v centru města – nějaký loftíček – kolem tří set metrů – takže nějaký malý úvěrek by se mi hodil...“

Pavel vystudoval školu v Ostravě. Na rozdíl od svých spolužáků ze soukromé školy, kteří studium zvládli za tři měsíce, Pavel studoval státní školu pět let a ani den navíc. Celou dobu vysvětloval svým spolužákům, kteří se šrotili na zkoušky, že nezáleží *co řeknou*, ale *jak to řeknou*. Mezitím, co oni se učivali na zkoušky tři dny a dostávali zpravidla za tři, Pavel se učival jednu hodinu a dostával... Jak prostě.

Mezitím sledoval hodiny na zdi a myslel na své rande (tedy polopracovní poloformální polooběd) ve 12:27. Ale ani od Terky nechtěl odejít nijak moc brzy, protože tak zajímavou ženu – navíc v takovém outfitu a na podpatcích – už dlouho neviděl. Kdyby zavedli takový dress-code na finančních úřadech, hned by tam podnikatelé chodili raději. Inu, bankovní sektor ví, jak přistupovat k podnikatelům.

„Napíšu si několik poznámek, připravím Vám nabídku a pošlu e-mailem,“ pokračovala velmi profesionálně bankéřka.

„A nemohli bychom to probrat u večeře?“ zkusil to.

Ona se zamyslela, ale on jí nedal prostor odpovědět.

„Domluveno, zde je mé číslo...“ Podal jí bankovku nápadně podobnou dolarové – se svou podobiznou a kontaktními údaji... „Napíšte mi, kde Vás mohu v šest vyzvednout.“

Ona mu podala ruku a poprvé se neformálně nenuceně usmála. Musela si ale myslet své... sebevědomý podnikatel, který to zkouší na každou, aby ji dostal do postele.

„Krásný den,“ opětoval podanou ruku a vzdálil se.

Ve 12:27 dorazil do Vitalité – restaurace zdravého životního stylu. Raději sice chodíval jinam, ale včas si uvědomil, že vzít Biancu k mekáči by mohlo být začátkem konce jejich vztahu. Pracovního vztahu. Dvacet sedm sekund po něm dorazila ona. V záři dopadajícího slunce byla zrzavá ještě zrzavější a kontrast s růžovými šaty byl mnohem působnější.

„Dobrý den,“ podala mu ruku se sebevědomím mnohem větším.

Přijal ji a zatoužil ji otočit hřbetem nahoru.

Tu ruku.

Ne Biancu.

V touze ji políbit. Její ruku.

Ale ona to nedovolila a zůstalo tak jen u podání ruky.

„Objednal jsem nám degustační menu pro dva. Nevadí?“

„Vůbec ne – sem chodím moc ráda,“ usmívala se a bylo to kouzelné a kouzelně přitažlivé.

Nemohl z ní oči spustit, jako by mu zabírala část mozkové kapacity. Bylo to podobné, jako když máte průměrný počítač s průměrným procesorem zvládajícím průměrně tři miliony operací najednou a vy si říkáte, co sakra ten program dělá, že už tři minuty nic nedělá.

Nevšiml si, když mu přinesli první chod, dokud mu nepopřála *dobrou chuť*.

„K té spolupráci,“ začala po tom, co olízla vidličku, „zvažoval jste, v jakém rozsahu by byla možná?“

Pavel se vzpamatoval, sestoupil z myšlenkových výšin zpět mezi lidi, rozhlédl se a myslí prohodil:

„My jsme v restauraci?“ „Jasně! Nevšimla sis?“

Dialog hemisfér ustal a Pavel se pustil do dialogu naplno:

„Ano, přemýšlel... Moc by se mi spolupráce s Vámi líbila. Ono je všechno ale otázkou peněz. Něco stojí pronájem místností, něco stojí tisk učebních materiálů, lidé dnes taky moc platit nechťejí. Ale zároveň vnímám, že Vaše téma je zajímavé a pro lidi přínosné. Takže – otázka zní: kolik?“

Bianca si dala nohu přes nohu, naklonila se blíže, odhalila svůj dekolt, ale i přesto Pavel udržel své oči hluboko v očích jejích. Byly kouzelné. Zrzka s modrýma očima.

„Růže, pivoňka, liči, frézie... Máte na sobě parfém Chloé?“ frajeřil Pavel.

Bianca se podívala na svou kabelku, protože to jediné, co jí dávalo smysl, bylo, že si Pavel všiml flakonu s parfémem.

„Je to Chloé... Jak ... jak jste to poznal?“ kroutila hlavou.

Pavel se jen usmál:

„Jaká je tedy Vaše finanční náročnost za hodinu výuky?“

„Tři sta korun,“ řekla uvážlivě lektorka, jako by to měla spočítané dlouho dopředu.

„Tři sta korun?“ vyděsil se ředitel, „tak to by nešlo!“

Bianca překvapením zvedla obočí, nadechla se a chtěla říct... Ale Pavel ji předběhl:

„Jste sice nezkušená, v oboru začínáte, ale to není důvod, abych Vám dával tři stovky za hodinu. Buď přijmete sedm set, nebo se nemáme o čem bavit.“

Vydechla.

„Ehm? Mno... Dobře... Děkuji...“ vysoukala.

Zbytek oběda se už nesl v přátelské rovině. Pavel se zajímal snad o vše: jak relaxuje, jak dlouho je s přítelem, jak se ke školením dostala, jakým vozem jezdí, kde se jí líbilo nejvíce atd. atd. atd. Byl Biancou ohromen. Byla jeho zájmem ohromena.

Až po třetí odpolední opouštěli restauraci nasyceni zdravým jídlem, nízkotučnými informacemi o svých vztazích i sladkým pocitem z načaté spolupráce.

Tři minuty před šestou zaparkoval svého Lexuse na adrese, kterou dostal od bankéřky. Vystoupil z vozu, sjel pohledem své boty a rozhlédl se po okolí. Vilová čtvrť. Bohatí bankéři – pomyslel si a myšlenku doplnil úsměvem, aniž by přerušil melodii:

„Terka, Terezka, Tereza... jedině Tereza!“

Po minutě vyšla z bezpečnostních dveří svého domu paní Králová.

„Dobrý večer,“ pozdravil.

Odvětila a podala mu ruku. Zvedl ji ke svým rtům a naznačil polibek.

„Rád Vás vidím. Děkuji, že jste přijala pozvání.“

Byla neméně půvabná jako přes den: bílý top, černé sáčko, černá sukně do áčka. Podpatky a nohy končící až ... až někde u chodníku. Pavel si dal taky záležet: neformální černé kalhoty od Hugo Bosse a vyštíhlená ležérní růžová košile s límcem zvnějšku bílým, modrým zevnitř, bílou légou a modrými knoflíky z něj dělala v jejich očích přitažlivého společníka.

Otevřel jí dveře u auta na straně spolujezdce a přidržel, aby se v lehkém, ale vytrvalém vánku nezavřely.

„Jak galantní, děkuji,“ usmála se úsměvem číslo dvě a půl a pokynula hlavou. Dveře dovřel a obešel auto.

Pavlovi zůstala po otci jediná věc: kniha Dobromila Ječného z roku 1968, kterou si četl, kdykoli měl splín. A když má dítě splín z absence svého otce celkem pravidelně, naučí se knížku téměř nazpaměť. Etiketa měla své kouzlo a Pavel se v ní hned našel. Líbilo se mu, jak se lidé chovají s úctou k ostatním, jak se chovají slušně a zdraví se, smekají klobouky a klaní se, podávají si ruce a věncí dámské ručky náznaky polibků. Pavel vlastně na té knížce vyrostl. A taky na zeměpisu, dějepisu, matematice, ale přeci jen – etiketa měla své univerzální kouzlo a do života mu dala nejvíce.

„Bude mi potěšením, přijmete-li pozvání do A la Carte. Je to vyhlášená restaurace široko hluboko. Už jsem zamluvil stůl. Ale pokud byste neměla chuť...“ chtěl dodat, ale Tereza ho přerušila.

„A la Carte zní fajn, klidně můžeme tam.“

Povídali si celý večer tak vytrvale, že se i předkrmy nestačily divit, hlavní chody chladly a na crème brûlée roztála kůrčička. Pavel jí visel na rtech a ona visela na těch jeho. On ji chtěl políbit, jak byla půvabná, ale co chtěla ona, to snad sama nevěděla.

„Z první schůzky odejde muž bez polibku jako gentleman, z druhé jako gay,“ opakoval si, aby neudělal tu zásadní chybu a nechtěl ji políbit v závěru večera.

„Miluji haribáky! Já vím, že je mi už třicet, ale jsou prostě úžasní.“

„To přeci není o věku. A mimochodem, nepřidávejte si! Stěží Vám je 24,“ položil vedle příboru svůj kompliment a čekal na její reakci.

„Vy jste neskutečný,“ usmála se a její tvář zbarvil ruměnec, „omluvte mě.“ Vyskočil a pomohl jí s těžkou židlí.

Pavel si mezitím, co si jeho půvabná, milá, úžasná, sympatická, okouzující (a napadaly ho polotucty dalších slov) společnice pudrovala nos, napsal další poznámku do svého růžového notýsku.

Možná tě, všímavý čtenáři, zmátl název kapitoly o ženách, které jsou sběračky, když se tu nic nepíše o tom, že by ženy cokoli sbíraly. Možná to není na první pohled zřejmé, ale obě – jak Bianca, tak Terka –

byly sběračkami zážitků. Obě mohly Pavla odpálkovat, protože jim bylo jasné, že ač ví, že jsou zadané, balí je a cílem setkání není probírání obchodní nabídky (u Terky) nebo spolupráce (u Biancy). Ale jejich život byl – zdá se – natolik fádní, jednotvárný a nudný, že zatoužily po nových zážitcích, které by je dostaly z toho začarovaného intervalu: vstát – vyčistit si zuby – jít do práce – vrátit se – uklidit – uspokojit přítele – vyčistit si zuby – jít spát.

Kapitola 05 – O podpoře mezi přáteli

Na komodu mi nachystal tělové 20denierové samodržící punčochy s lesklým vzhledem a krajkovým lemem, černé pouzdrové šaty bez rukávů, s krajkou na dolním kraji a v dekoltu, lesklé černé lodičky na jehlovém podpatku, s páskem přes nárt zapínaným do zlatavé přezky. Sáhla jsem do šuplíku pro černou podprsenku a kalhotky stejné barvy, ale svým lehounkým úsměvem a pohybem hlavy do stran mě zarazil.

Žádné spodní prádlo! – řekl. Nemohla jsem se dočkat, až zaparkujeme v nákupním centru u Olympie...

Celou dobu si pletl mé koleno s řadicí pákou! Byla jsem vzrušením bez sebe, když přejížděl bříšky prstů od kotníků, přes kolena až na vnitřní stranu mých stehů. Chtěla jsem mu něco říct, ale ... nesměla jsem!

Vyber si film a kup dva lístky... – požádal a vložil mi do ruky bankovku. *Jak mám asi koupit vstupenky, když nesmím mluvit?!* – vztekala jsem se a přitom byla nadšená tou výzvou.

Vzrušením – a touhou po dalším – jsem šílela. Když mě vedl chodbou ke kinosálu, chtěla jsem ho zatáhnout na toalety a tam si ho osedlat, ale měl mě dokonale přechtenou. Držel mě pevně a ze své kobercové trajektorie neuhnul ani o palec. Nenávidím ho! *Co mi to dělá?!* Miluju ho! *Hlavně, ať nepřestává...*

Kapitola 06 – O velikosti, na které nezáleží

V polovině filmu vstal a bez jediného slova, bez jediného pohledu odešel. *Snad na mě nezapomněl...* – napadlo mě. *Určitě ne – jen má něco v plánu...* – uklidnila jsem se. *Ale co když ne?* – vrtal ve mně červ pochybnosti. Po chvíli zavibroval v mé malé černé oválné kabelce, které říkám Mr. Kors, mobil. *Přijď do baru v přízemí – vedle Tvé oblíbené kavárny – sedni si ob jedno místo a předstírej, že se neznáme.* Zrcadlová stěna skýtající spoustu místa pro láhve z poloviny prázdné a z poloviny plné, bar dlouhý jako rok, který musíte přechkat od Tří králů do dalších Vánoc, sedmnáct barových židlí v bílé kůži na lesklém chromovém podstavci, příjemné přitímní a mé oči spočinuly na tom jediném drahokamu, který by mě dokázal rozpálit i na ledovci kousek od Dachsteinu. On. Vždy byl středem pozornosti... bez ohledu na to, zda seděl na okraji nebo uprostřed celé řady.

Usedla jsem po jeho levici – ob židli. Číšník mě pozdravil a zeptal si, co si dám. Nadechla jsem se, ale v tom mě zpražil pohledem tak všeříkajícím, že jsem zase vydechla. *Dovolte, že objednáám za Vás...* – nabídl se. Zákaz mluvit, dokud nevysloví mé jméno, byl tak svazující. *Kéž by ze mě strhal veškeré oblečení a vzal si mě tady a teď!* – můj dech se zrychlil.

Kapitola 07 – O maličkostech, které způsobují radost

Barman naplnil obě sklenice na víno do poloviny kostkami ledu, přilil sodu, prosecco a krouživým pohybem doplnil sklenici o červenooranžový likér. Na okraje sklenic nasunul půlměsíc z pomeranče a jako by nedbale pohodil přede mě malý čtvercový papírový ubrousek. *Jmenuji se George... Říkejte mi Georgi...* – pozdvihl drink na úroveň našich očí a se Istivým úsměvem čekal, co řeknu. Usmála jsem se, pozdvihla sklenici a na dálku si s ním přitukla. *Jestli mě do minuty neodtáhneš do boxu a nevyšukáš mozek z hlavy, tak přísahám, že o to požádám barmana!* – vyslala jsem svým pohledem zprávu k němu. Ignoroval mě. Povídal si s číšníkem. Zuřila jsem.

Rozhlédl se po celém baru a při zpáteční cestě zavadil pohledem o mě. *Čím to, že tu jste tak sama, samotinká? Náročný den?* Přikývla jsem. *Abych řekl taky něco o sobě... Vy mluvíte pořád... Jsem obchodní cestující... Prodávám masérské stoly s prvky se suchým zipem...* – dobíral si mě a já se kousala do rtu, abych nemusela myslet na tu slovy nepopsatelnou rozkoš během masáže a své – místy vlhké – šaty po dvou hodinách, kdy mě škádlí, a já nemám spodní prádlo. *Rád bych Vás pozval na nějaký žhavý drink s brčkem, který zchladí Vaše rty... Dáte mi na sebe číslo?* Barman posměšně zavrtěl hlavou, jako by si byl jistý, že tato nemluvná žena sotvakdy dá někomu své číslo. V kabelce jsem měla snad všechno, jen papír a tužku ne. Jak barmanovi vysvětlit, co chci? *Ale co – chce si hrát – budeme si hrát.*

Kapitola 08 – O milování

Otočila jsem se k židli, která mě od něj napravo dělila, a podpatek zabořila do jejího středu. Vytřeštil oči a jeho pohled sjel do mého klína. Polkl na sucho a hned sáhl po své sklence Aperol Spritz, aniž by přerušil oční kontakt s mou Broskvičkou, kterou jsem vytažením šatů do horní části stehen odhalila o něco víc. Pomalu jsem stahovala punčochu z pravé nohy. On nevěřicně zíral. Barman zíral neméně nevěřicně. Snažil se zachovat kamennou tvář ve stylu *tohle se mi stává denně*. On. Barman taky. Zrychlující tlukot jeho srdce jsem cítila v kůži barové židle, o kterou se jednou rukou opíral. Barman přelil Captain Morgana v jahodovém daiquiri. U kotníku jsem zastavila a dlouze se na něj zadívala. Pomalu – hodně pomalu – mu došlo, že mi má pomoci. *Smím?* – nabídl se a já milimetrovou úklonou souhlasila. Sundal mi lodičku a já položila punčochu na bar. Z kabelky jsem vytáhla konturku, napsala své číslo, vzduchem mu poslala polibek, odcházela z baru a v zádech cítila dva páry zorníček rozšířených na maximum pozorující linie mé maličkosti vzdalující se ven z nákupního centra.

Kapitola 09 – O zážitcích

Jako když vás partner hýčká a saténovou stuhou přejíždí po vašich zádech: od krku, přes lopatky, k hýždím a zpět... tak jemně se dotýkal jeho jazyk mé pokožky. Líbal mě na obou březích a dával najevo, že mé tělo miluje. Svými horkými rty umisťoval každý další polibek vedle toho předchozího. Chvillemi mě masíroval špičkou svého jazyku, chvillemi hladil okraje celou jeho plochou. Držela jsem se čela postele a mé tělo se vlnilo v rytmu jeho orálních hrátek. Lehké kmitání jazykem na klitorisu střídalo s napodobováním kopulačních pohybů při poševním vchodu. Tiše u toho vzdychal a dával mi najevo, že se mu to líbí. Když cítil, že se blížím k vrcholu, změnil své pole působnosti a pozvolna mě líbal na vnitřní straně levého stehna. Svými dlaněmi mě podepřel pod zadečkem, aby mě trochu omezil (a nejen ve zbytečném pohybu všemi směry). Po chvíli pokračoval v kmitání a zasouvání svého jazyka a netrvalo dlouho, aby mě zaplavila vlna tří... čtyř... orgasmů. *Miluji tě, ...* – zašeptal a já konečně mohla promluvit.

Kapitola 10 – O komunikaci

Po takto nastartovaném dni nebylo nic, do čeho by se mi nechtělo... Člověk má radost snad i z úklidu. I když... u nás platila přísná pravidla. Mám zakázáno uklízet sama. *Partneři se dělí o domácí práce...* – říkával od prvního dne, co jsem ho poznala – *... jeden může vyluxovat, druhý vytřít, jeden vyprat prádlo, druhý naskládat nádobí do myčky*. Když jsem se vykolébala z postele, všimla jsem si na komodě nachystaného růžového sametového vycházkového obojku s rolníčkou. Když si ho nasadím, dávám tím najevo, že chci být Pánovou hračkou a on si může se mnou dělat cokoli až do okamžiku, než mi ho sundá. Sama si ho sundat nesmím. Nepřemýšlela jsem dlouho a s jeho souhlasným cinkáním si zapnula řetízek na poslední díрку. Otevřela jsem první zásuvku a v ní byly nachystány věci pro subinku... *Divné...* – napadlo mě. Žádný korzet, žádné latexové rukavice... jen bílé sexy tričko s našaseným výstřihem, matně růžová pouzdrová sukně a bílé lodičky na opravdu vysokém podpatku.

Už jsi někdy jedla se zavázanýma očima? – odsunul mi židli a nečekal na odpověď. Zavázal mi oči šátkem a během chvíle servíroval přede mě snídani. Je zvláštní, jak najednou vše chutná jinak, když je člověk omezen na jednom ze smyslů. Hmatové vědomí a síla chuťových vjemů se zvýší. A u sexu tomu není jinak... doteky, zvuky i vůně vnímám mnohem citlivěji.

Kapitola 11 – O problémech a nových začátcích

Hned po snídani mi sňal šátek z očí a vášnivě políbil. Stihl si obléct ležérní bílou slim line košili a poloformální modré kalhoty. Hnědé boty ladily s hnědým páskem a peněženkou v náprsní kapse jeho světle modrého saka. Dvoudenní strniště a důkladně učesaný rozčuch vystavěly serióznímu muži image rošťáka. Rozepnul mi mou pouzdrovou sukni a stáhl ji ke kotníkům. V ruce držel nějakou malou růžovou věc. Bylo mi jasné, co chystá. Ve snaze rozkročit se jsem vystoupila jednou nohou ze sukně a druhou ji odkopla po parketách v dál. Aniž by na okamih přerušil kontakt mezi oběma páry našich očí, vložil malou věc do mých kalhotek. *Obleč se...* – řekl přísně, ale mně bylo jasné, že tu přísnost jen hraje. Otočil se ke mně zády

a pomalu odcházel, takže neviděl, jak se mi s první vlnou vibrací na klitorisu podlomila kolena. *Zmetek! Já ti dám...* – přála jsem si, aby se role otočily a já mohla jemu předvést, jaká je ve mně dračice. Otočil se a z jeho úsměvu bylo poznat, že se mou bezmocí dokonale baví. Vypnul vibrace a já se oblékla. *Pojď...* – nabídl mi svou levou ruku – ... *čeká nás výlet.*

Kapitola 12 – O rozdílech

V poledne jsme zastavili u přehrady. Z kufru vzal piknikový koš a deku. *Pouta, provazy, bičik, obojek, škraboška, šátky, Venušiny kuličky, anální vibrátor, ...* – hlavou se mi na segwayích proháněly opravdu divoké myšlenky k obsahu košíku. Vybral místo pod břízami a roztáhl deku. *Prosím...* – vybídl mě a já si sedla, automaticky odložila lodičky a opřela jsem se o lokty. Najednou TO zapnul. Můj klín se rozvibroval a já silou gravitace padla na deku a nechala své tělo, aby se vlnilo snad všemi směry. Začala jsem ztrácet pojem o čase a vnímala jen ty záchvěvy procházející celým tělem, vítr ve vlasech a jeho letmé doteky po celém mém těle. Nevím kdy – nevím jak – zbavil mě podprsenky a mé bradavky zformovaly bílý top. Škádliil je přes oblečení a já se oddávala těm nekončícím přívalům vzrušení na všech frontách.

Ssss! – sykla jsem, ale sama netušila, zda bolestí nebo vzrušením, když mi na levou bradavku přicvakl skřípec. Na chvíli jsem otevřela oči, abych se ujistila, že ví, co dělá. Díval se mi do očí. Věděl, co dělá. Na pravou bradavku připevnil i druhý. *Sss!* Já tě tak... Ani nevím co... Zavřela jsem oči a bylo mi lhostejné, zda se nacházíme sami pod břízou na okraji přehrady nebo ležíme uprostřed přeplněného stadionu, kde má za chvíli dojít k výkopu.

Kapitola 13 – O překvapování

Motýlek vibrující v kalhotkách a skřípce na bradavkách spojené řetízkem vytvářely tak silný kontrast, že jsem se k orgasmu přiblížila vždy jen na nanookamžik. A takhle se to opakovalo několikrát. Věděl, jak ovládnout mou mysl, ale že ovládá i mé tělo... Dálkovým ovládáním vypnul motýlka a sundal skřípce ze zduřelých bradavek. Sykla jsem do třetice a mnula si ňadra, než se bolest prsními žlázami rozplynula do ztracena. Otevřel piknikový koš a vytáhl dezertní talíře, misku s nakrájeným ovocem, láhev prosecca a skleničky. Nalil jen do jedné – až po okraj. Dal mi ji do ruky a já se opřela o lokty. *Nevylij ji!* – řekl, vyhrnul mi sukni a zmizel spolu se svým neodolatelným úsměvem v mém klíně.

Můj výkřik musel být větrem unášen kilometry daleko. Víno stékalo po dece do trávy a mravenci vyhlásili nadšený proviantový poplach. *Už jsem...* – šeptala jsem vysílením s hlavou zakloněnou. *Budeš, až ti řeknu, že jsi...* – neostýchal se jednostranně smlouvat a pokračoval v lízání.

Kapitola 14 – O padesáti odstínech

Ve sprše si nechal umýt své mužství, ale jinak mě ignoroval. Fascinovalo mě, kolik práce si dal s přípravou všech detailů... Chtěla bych se mu tááák revanšovat. Ulehl na gauč jen v boxerkách a zavřel oči. Přišla jsem tiše jak myška, ale jedna z vzrjících parket mě prozradila. Otevřel oči, usmál se a zase je zavřel. Sedla jsem si k němu a střídala hlazení bříšky prstů s vrváním umělých nehtů do jeho kůže. Vzdychal. Sundala jsem mu boxerky. Ne protestoval. Hladila jsem ho od kolen k pasu. Zešíroka roztáhl nohy. Pokračovala jsem od hráze k šourku. Jeho penis se prokrvoval. Nehty jsem nechala jezdit po jeho varlatech. Musel umírat touhou, a to jsem se ještě nedotkla jeho mužství.

Olizovala jsem ho od kořene až po špičku celou plochou svého jazyka, jako bych lízala svou oblíbenou zmrzlinu. Jeho mužství stálo v pozoru a on vzdychal čím dál hlasitěji. Vzala jsem ho do úst a udávala tempo: čtyři pomalé tahy – jeden rychlý, tři pomalé – dva rychlé, ... Jednou rukou jsem si pomáhala při svírání penisu u kořene, druhou jsem ho škádliila na varlatech. Zuby jsem lehce přejela po celé jeho délce. Na chvíli zatajil dech.

Cítil, že každou chvíli vyvrcholí, a věděl, že já ejakulát vážně nemusím. V nejlepším možném okamžiku mi odtáhl hlavu a propnul se v zádech. Tělem mu prošla první vlna orgasmu. Bez ejakulace. Několik sekund relaxoval a pak vyskočil z gauče, povalil mě na břicho a pomalu zezadu zastrčil svůj penis do mé Broskvič-

ky. Stačily tři hluboké průniky a zase. Zaklonil hlavu a užíval si intenzity druhého orgasmu. Po několika sekundách to zopakoval a s třetím orgasmem se mi vystříkal na záda.

Kapitola 15 – O vzrušení a utrpení

Miláčku, mohla bys zajít zaplatit? Já si potřebuji vyřídit jeden hovor... – podal mi kartu, k níž jsem znala PIN, a já šla k baru požádat o účet za večeři. Číšník projel kartu terminálem, ale platba neprošla. Přiložil tedy kartu shora, ale platba zase neprošla. *Zdá se, že nemáte na kartě dost peněz...* – podezíral mě číšník. Otočila jsem se ke stolu, kde seděl ... neseděl. Byl pryč a s ním všechny věci, má kabelka, telefon... *Pojďte se mnou...* – tahal mě za loket číšník a směřoval do zázemí restaurace. Vypadalo to jako výslechová místnost FBI – jen to jednocestné zrcadlo chybělo. Posadil mě ke stolu a odešel. Čekala jsem šíleně dlouho a v hlavě přemítala, jestli je to hra mého miláčka nebo fakt došlo k nějakému šílenému omylu. Doufala jsem v hru. Asi po hodině vstoupil do dveří vysoký, svalnatý, holohlavý muž – typem Vin Diesel. Za jiných okolností bych ho považovala za sexy muže, ale byla jsem naštvaná. Sedl si přes roh stolu – hned vedle mých rukou spojených v pěst – a koukal shora do mého výstřihu. Vlasy mi ukazováčkem zarovnal za levé ucho. Položil na stůl sklenku s vodou... *Asi máte žízeň...* – přisunul ji ke mně. *To musí být nějaké nedorozumění! Pusťte mě!!* – byla jsem vzteky bez sebe. Napila jsem se. *Asi by bylo lepší,* – pronesl klidně – *kdybyste tu sklenku dopila celou.* No, do prdele! On mě zdrogoval! *Mám pro Vás nabídku... Bud' se tady a teď pomilujeme a Vaši útratu budu považovat za vyrovnanou, nebo Vás přivážu na kříž a seznámím se svými hračkami...*

Kapitola 16 – O nových výzvách

Dělej si se mnou, co chceš, ale tobě nedám! – odpověděla jsem mu o poznání klidnější a cítila se na koni. Dopila jsem druhou část nápoje a podvolila se. Evidentně ho to překvapilo, ale snažil se nedat nic znát. Vzal mě do vedlejší místnosti, kde se na stěně honosil obrovský ondřejský kříž. *Svlékni se!* – přikázal. Odložila jsem modrou džízku. *Do spodního prádla!* – upřesnil svůj požadavek. Na zemi přistálo krajkové dirndl tričko s krátkým rukávem a džínová sukně s rozparkem. Zůstala jsem před tím cizincem stát jen ve spodním prádle a balerínách. Přiblížil se na dvacet centimetrů a tím vstoupil do mé intimní zóny.

Otočil mě zády k sobě, pravou ruku zapnul do kožených pout na mohutné dřevěné kládě, levou na opačné straně kříže. Stála jsem zatím rovně, ale ruce jsem měla roztažené ve tvaru písmene Y. Zul mi mé bílé baleríny a já zařala čelist. *Co si to dovoluje!* Pravou nohu mi připnul do kožených pout a ... když zapínal levou, stála jsem už na špičkách a tělo měla natažené do tvaru písmene X. Bylo to nepohodlné, ale dalo se to vydržet.

Když sjel má záda důtkami poprvé, všech třicet kožených pramenů muselo zanechat otisk na mé kůži. Sykla jsem, abych dala najevo, jak mě to bolí, ale jen jsem hrála hru, kterou očekával. Očekával to, proto další mrsknutí bylo o poznání silnější. I mé syknutí bylo silnější a hrané už nebylo. Četl mi myšlenky. Když skropil má záda potřetí, ustal. V zádech jsem cítila bodavý pohled. Stála jsem skoro na špičkách natažená jako struna mezi hlavou kytary a kobylkou. Všech třicet pramenů – každý sám za sebe a všechny za jednoho – tentokrát dopadlo zezadu do mého klína. *Nevím, kdo kalhotky vymyslel, ale za mnohé jsem mu dneska vděčná...* – napadlo mě. A znova! Bylo to tak ... vzrušující.

Kapitola 17 – O orálním sexu

V mysli jsem snovala plány na pomstu. Dopustil se totiž dvou malých roztomilých chyb... Když jsem ve výslechové místnosti zavřela oči, mé smysly zbystrily a já ucítila vanilku a mandarinky. Není moc lidí, kteří si mohou dovolit parfém Britannia. A kdo kdy slyšel, aby se ke zdrogování používal vitamín C v šumivých tabletách?! Zrovna ten, který máme doma!

Adrenalin, který se mi vyplavoval do krve zuřivostí z toho, jak jsem si naběhla, a který mé žíly opíjel vzrušením z představ, co mu provedu, až budu doma, zrychloval můj tep i dech a já zažívala opojení, které se mi dostávalo, když mě vzrušoval příjemnými vibracemi v kalhotkách a nepříliš příjemnou bolestí ze skřípců na bradavkách. Byl to mix pocitů, z nichž některé jsem zažívala poprvé.

Nasadil mi škrabošku, ale bylo to úplně zbytečné... Zvyšující se koncentraci jeho parfému v malé místnosti jsem nemohla necítit. Stáhl mi kalhotky těsně pod zadeček a já tušila, co přijde. Švihl mě přes lýtko a já se prověsila v rukou. Tušila jsem špatně. Na chvíli přestal. Švihl mě přes záda... a po chvíli zase... *Zelená...* – špitla jsem. Kožené prameny dopadaly na má záda o poznání rychleji... Vzdychala jsem... A silněji... Pokračoval... Na záda! Na zadeček! Do rozkroku! I na paty vznášející se ve vzduchu na imaginárních podpatcích. S plným vědomím a milimetrovou přesností... Neminul ani jednou cíl a přitom se vyhýbal místům, kde je kost hned pod kůží. *Hm...* – přemítala jsem – *...udělal chybu, nebo si ten parfém vzal schválně, aby mě během hry uklidnil?*

Kapitola 18 – O svatbě

Dneska bude spát dlouho... – říkám kamarádce, když zazvonila v sobotu ráno u našich dveří – *... dostal něco lepšího, než je vitamín C.* Na svou pomstu jsem nezapomněla a měla dost času, abych ji vypilovala do posledního detailu. Vzala jsem Petru do ložnice, aby se pokochala tím spícím skvostem, který mě tak převezl. Petra vytáhla z kabelky dvoje policejní pouta a na každou ruku jsme mu nasadily jedno kovové vydání. Druhý konec jsme připevnily k čelu postele – asi metr od sebe, aby mohl v posteli i sedět. Sundala jsem mu boxerky, přikryla ho po hrud' peřinou a uvařila nám kávu... Ještě dobré dvě hodinky trvalo, než se probral, pouta zarachotila o dřevěné tyče čela naší postele a poprvé rozespale pronesl mé jméno směrem ke kuchyni. Vstala jsem a pomalu se na jehlových podpatcích přibližovala k ložnici. Černá „policejní“ košile zavázaná nad pupíkem na uzel, černé „cyklistické“ rukavice, černá kožená sukně pod zadeček se šněrováním na obou bocích, černé síťované silonky s velkými oky a černé lodičky. Seděl opřený o čelo postele s rukama lehce rozpaženými. Sjel mě pohledem shora dolů, zdola nahoru, shora dolů... Musel si připadat jako na Wimbledonu, kde diváci kmitají očima zleva doprava, s tím rozdílem, že on kmital ve vertikálním směru. *Hra začíná!*

Kapitola 19 – O hrách na dálku

Zahrajeme si hru, miláčku... Když se mi podaří tě vzrušit, jsi celý můj na celý další týden... A když ne, pusť tě z pout. Přitakal s bradou stále spadlou na úroveň klíční kosti. Strhla jsem peřinu. Jeho penis byl ... řekněme ... v 60procentním postavení. *To bude snadný jak facka...* – usmála jsem se. *Umíš si představit...* – začala jsem ho verbálně stimulovat – *co ti provedu, když budeš celý týden v mé moci?* Jeho představitost zafungovala hodně rychle, protože penis vyletěl vzhůru rychleji než Porsche Panamera Turbo z nuly na sto.

Bylo to příliš jednoduché... Dám ti druhou šanci... Nasedla jsem na jeho ztopořený pyj a začala vyprávět... – *Budeš na celý týden jen můj. Budu tě úkolovat, budeš plnit má nejtajnější erotická přání, budeš mluvit jen, když ti řeknu, budeš má hračka – budu tě celého ovládat a ty poslechněš na slovo... Vrátím ti tu hru v restauraci i s úroky, miláčku. Chápeš?* Rychle jsem seskočila z jeho mužství a on se udělal v rekordním čase... *Co svede verbální stimulace a škádlení penisu...* – smála jsem se. *Dám ti ještě jednu šanci... Pokud se vzrušíš, jsi jen můj... Rozumíš?*

Kapitola 20 – O dárkách

Chápavě a trochu výsměšně pokynul bradou, protože věděl, že po vyvrcholení je pro něj těžké se hned znova vzrušit, ale nemohl tušit, jak precizně jsem svůj plán promyslela. Nechal jsme ho chvíli být, abychom vzápětí vešly do ložnice obě. Seděl a posledních několik minut trávil přemýšlením nad vším asexuálním.

Dvě policistky... to je silný kafe! – napadlo ho, ale věřil, že to zvládne a své mužství ovládne. Myšlenky na mrtvá štěňátka přeci zabírají... Navíc: co by tak mohly dvě policistky s ním udělat, aby se vzrušil. Cha! Procházely jsme se kolem postele a on kmital pohledem, protože se nedokázal rozhodnout, na kterou z nás se má dívat. Petra je roztomilá blondýnka s vlasy do půlky zad spletenými do francouzského copu. A já jsem roztomilá potvora, která je odhodlaná ho vzrušit, aby mi další týden mohl sloužit. Naše procházení se kolem postele nezabíralo. Sedly jsme si každá z jedné strany a začaly ho hladit... na hrudi, na tváři,

na stehnech... Nezabíralo to. Asi byl myšlenkami opravdu někde jinde. *Pojďme na plán B...* – navrhla má spiklenecká kolegyně. Usmála jsem se a odhodila policejní čepici. Petřina dopadla těsně vedle té první a obě jsme se začaly pomaličku svlékat... Rozuzlili jsme uzel na černé košili, rozepnuly knoflíčky a košile sjely z našich ramen na zem... Miláček zaostřil a polknul na sucho. Petra si klekla na postel čelem k mému muži, já ji objala zezadu kolem ramen a začala ji líbat na krku. Obě jsme se usmály, když jeho mozek vyslal první mililitry krve do dolních partií. Klekla jsem si k ní na postel, otočily jsme se čelem k sobě a bokem ke spoutanému, začaly se vášnivě líbat a přitom pózovaly před ním jen v podprsence, sukni a lodičkách...

Kapitola 21 – O dovolené

Musela jsem zajistit, aby po celý týden byl opravdu mým otrokem – nejen fyzicky, ale také psychicky. Ponížení, které zažil, když jsem ho vyhonila před Petrou, bylo dostačující, ale po chvíli by se byl vyhoupl zpátky na koně. A jak jinak udělat z dominantního muže submisivní loutku než tím, že mu vezmete jeho mužství. Kolem kořene – nad varlaty – jsem mu nasadila kroužek z tvrzeného plastu a jeho penis strčila do průhledné plastové klece. Pás cudnosti CB 6000 jsem uzamknula ke kroužku a na časovém zámku nastavila 333 hodin. *To je – plus minus – jeden týden...* – smála jsem se. Pás cudnosti není možné sundat, není možný s ním sex, není možná erekce a tím pádem ani vyvrcholení. A bez vyvrcholení se k dominanci nevrátí. Petra ho políbila na tvář a pošeptala mu – *Užijte si to...*

Odemknula jsem mu pouta a Petra se rozloučila. Můj miláček se oblékl a šel umýt nádobí. Pak vynesl odpadky. Umyl umyvadla v koupelně a vanu vyleštil pro večerní koupání při svíčkách. Ve sprše mi umyl celé tělo a pak se velmi dlouho jazykem věnoval mému klínu. V ložnici oblažil mé tělo tělovým olejem a já zkropila to jeho dūtkami, když ležel přivázaný na posteli do X. Podpatky jsem mu zarývala do kůže na stehnech a vnímala jeho touhu být ovládán. Sedala jsem si na jeho obličej a sama určovala, kde mě bude oblažovat jazykem. Ani jednou nepoužil *safe word*.

Vnímala jsem, jak vnitřně supí... Ne snad proto, že je zamčený a v mé moci – to ho ostatně přitahovalo, jak se kdysi kdesi zmínil – ale protože jsem ho převezla tak zákeřným způsobem. *Miláčku, má Broskvička po tobě touží... Aha – ty nemůžeš... Tak jazykem...*

Závěr 01 – O mužích a ženách

„Nepiju! Nekouřím! Negemblem! Nejsem vulgární! Vlas bych jí nezkřivil!“ rozčiloval se On.

„Ale vždycky tě nasere, když ti spadne vajgl do piva,“ dobíral si ho Bob.

„V sexu jsme se sladili po týdnu! A v názorech po prvních okamžicích! A v životních stylech... v představách... a ... vlastně ve všem... Tolik mě toho naučila! Tolik se nechala učit! Já to prostě nechápu!“ smutněl.

„Já vím, že rozchod bolí, ale narazil jsi už někdy malíčkem o roh postele?“ ironizoval vše Bob.

Pavel má rád společnost. Co *společnost*? Davy lidí! Říkával, že úsměv je společenský lubrikant. Zodpovědnost a cílevědomost mu kolovala v krvi od malička. Vše dokázal proměnit v legraci. Na každém kroku – i s nohama v sádře, když zrovna nemůžete chodit, i během toho nejnudnějšího dne – dokázal nalézat adrenalin a vzrušení. Vstřícný a optimistický. Neznal slova TO NEJDE a kdykoli je slyšel, mozkové neurony zodpovědné za vnitřní motivaci si notovaly písničku od Mirai:

Když nemůžeš, přidej víc – zakřič prostě z plných plic,
že slovo *nejde* neexistuje – slovo *nejde* neexistuje...
Když nemůžeš, přidej víc – zakřič prostě z plných plic,
že to dáš, na to máš – že to dáš...

Nikdy nečekal, až mu úspěch spadne do klína. Pronásledoval ho šíleným tempem, což je důvod, proč je tak málo Beranů závislých na sociální podpoře. Zvědavý tak, že se pokusil v prvním ročníku rozebrat v operačním systému MS-DOS – předchůdci Windows – samospouštěcí AUTOEXEC.BAT a přimět ho spáchat programovou sebevraždu. Romantik s vrozeným smyslem pro dramatičnost, který je rád středem pozornos-

ti. A taky velmi logický tvor s láskou k matematice, statistice a pravděpodobnosti. Podle jeho výpočtů byla šance, aby se dva jedinci o takové kompatibilitě rozešli, pouhých 0,0000013 % (žádná celá třináct desetimiliontin).

„Jaké ingredience mám smíchat,“ ptal se svého šéfkuchaře, „v jakém poměru, jak zpracovat, aby člověk získal jednu výjimečnou a charismatickou ženu, která i bez zbrojního průkazu dokáže svým úsměvem odzbrojit každého, je přitažlivá fyzicky, ale více vnitřně, ctižádostivá, rafinovaná, cílevědomá, půvabná, ..., ale tak tvrdohlavá, že i diamant je oproti ní měkký jak tvaroh z LIDLu za 12,90 Kč?“

Dvojjediné vysvětlení rozchodu byla KARMA nebo STRACH. Karma člověku vrátí všechno, co kdy udělal. To dobré i to špatné. Je to trest za to, že kdysi chodil se dvěma najednou? Nebo dostala Gabrielle strach z té dokonalosti, když celý život potkávala jen do sebe zahleděné kretény a pak se najednou objevil On, který byl dokonalý svým přístupem k ženě, když ji stavěl na svou úroveň a považoval za sobě rovnou, ale který také lpěl na dokonalosti v etiketě a v odívání?

„Přísahám, že jsem v životě ublížil mnoha ženám...“ zamyslel se, „... opravdu hodně ženám... Ale jí ne...“ znova se zamyslel, „... jí opravdu ne.“

Šéfkuchař usadil Pavla ke stolu s výhledem na celou restauraci a zmizel za skleněnými neprůhlednými dveřmi. Steak – ač rodu mužského – se sám prostě neudělá. Patnáct... možná osmnáct stolů se skvělo bílými ubrusy – pod nimi molton tlumící nárazy do stolu – založenými příbory, vyleštěnými sklenicemi, textilními ubrousky, stříbrnými svícny s červenými svíčkami, sem tam doplněných o živé gerbery. Půlka z nich byla osazena páry – tu mladšími, tu staršími – tu v oblecích – tu v kostýmcích – jen u jediného seděl jediný host... v červených džínách, modrém tričku a teniskách... Usmíval se a bylo mu jedno, že svým outfitem zrovna nezapadl do nepsaných pravidel luxusní restaurace. A možná to je tak, že on zapadl, ale ti ostatní jsou trochu *over-dressed*.

Napravo – hned vedle klavíru – klavíroval ulíznutý mladík do sympatické slečny. Sám seděl zády ke stěně s dokonalým výhledem do celé restaurace, ale ji posadil zády do prostoru, takže mohla koukat tak akorát do zdi.

„Muž k pohledání,“ napadlo Pavla a myšlenky věnoval krátký úsměv. A pak si vzpomněl na Jakuba Smolíka a song *Jen blázen žárí*:

Ruce dej pryč od mé holky, to jeho pohled říkal všem,
když se ve dveřích s ní objevil a pak zády k nám ji posadil.

Sklenici s bílým vínem držel za baňku, papírový ubrousek rozložil na klín, příbor chytil ... jistě, jako propisku, a příliš krátké ponožky nabídly pohled na chlupaté lýtko.

„Skandální odhalení!“ řekl by Láďa.

„Prostě rebééé!“ završil On své hodnocení a zeširoka se usmál. Měl to v paži a bylo mu to tedy jedno.

Číšník ve světlé šedé vestičce si všiml Pavlova zájmu a přispěchal, aby mu starostlivým tónem téměř zašepтал:

„Mohu Vám, pane řediteli, nabídnout stůl s lepším výhledem?“

„Jste laskav, Alfréde... Ale jsem v pohodě... Pokud jim to tak vyhovuje, nebudeme je přeci stresovat lpěním na pravidlech. Co Vy na to?“ usmál se tak upřímně, jak to jen děti umí, když objímají své babičky a dědečky se slovy *mám tě rád*.

Číšník úsměv opětoval, lehce se uklonil a stejně nenápadně, jak se objevil, i zmizel.

On sáhl do kapsy svého tvídového saka a začal se do deníku:

Objednal jsem slunce na nebi, ale ona dorazila se sluncem v tváři i v duši. Sice netrefila z nádraží rovnou, krátkou, velmi jednoduchou chodbou přímo před budovu a vzala to kolem hotelu Grand – a teď se při čtení vzteká, že jsem to vlastně zavinil já – ale i tak byl den naprosto dokonalý – tedy pro mě určitě. Nestává se lidem – a zvířátkům už vůbec ne – aby jejich plány vycházely na 100 %.

Ale ani těm nejdokonaleji připraveným plánovačům se nestane, aby plán vyšel na 111 %. Jak jinak totiž vyjádřit situaci, kdy si něco toužebně přejete a ona si o to sama od sebe řekne? Byl jsem vzrušením bez sebe, když jsem jí mohl – sic jen lehce – poprvé svázat ruce a nohy a hrát si s jejím přitažlivým tělem. Přál jsem si mít SUV a uvést ji do horizontální polohy... Přál jsem si ... toho spoustu. Ale dohoda byla jasná – friends only. A přesto jsem jí mohl plácát po zadečku a užívat si to... A přesto jsem nebyl schopen ji políbit, ač tuším, že zrovna ten den po tom toužila. Toužila?

Gabrielle je jiná, než jsem si myslel. Je odvážnější, je rafinovanější, je odhodlanější... Ale především: sama porušuje vlastní pravidla, pokud cítí, že to je tak správně. Ale co je safra správně?! Žijeme své krátké životy a snažíme se do nich vměstnat pravidla. Ale není na nich – a teď se budu opakovat – nejkrásnější to, že je můžeme porušovat? Není kradení polibků lepší než plnění očekávání? Není svazování Gabrielle půvabnější než dodržování přátelství? Není lepší vykašlat se na všechna pravidla, když jde o lásku, vášně, cit, náruživost, touhu, zápal ... když jde o tu dokonalou Gabrielu, která je dokonalá právě tou nedokonalostí?! Vážně čekala, že dám přednost gentlemanství před možností plácnout jí? Že se jí nedotknu, když mám možnost ji vzrušovat? Že ji nebudu hladit, když je zcela bezbranná? A v tom je ten půvab...

Jenže... Já jsem taky dokonalý svou jemnou nedokonalostí... Láká mě na ní ten společný den narození. Miluji její drzost. Zbožňuji její rovnost ve vztahu. Víím, že do dvaadvacáté hodiny bude vždy rovnocennou partnerkou – ne jen jednoduchou a utápnutou puškou. Víím, že po dvaadvacáté hodině bude umět přepnout do submisivní role a užívat si ji každým decimetrem čtverečním svého těla, na který budou dopadat polibky, doteky, hlazení nebo důtky, ..., kapky ledových kostek nebo rozžhaveného vosku. Nikdy jsem nepotkal nikoho tak zajímavého, přitažlivého, půvabného, kdo mě dokáže svým přístupem vykolet na dlouhé minuty, ale koho bych také směl obdivovat pro tak nádhernou škálu vlastností.

Píšu všemi deseti, a přesto můj dokonalý metabolismus způsobuje, že střízlivím mnohem rychleji... Rychle dopsat a odeslat...

Asi toho budu ráno litovat... přesto si myslím, že člověk by měl litovat toho, co neudělal, nikoli toho, co udělal, neb to, co udělal, jej posouvá svými následky dál (a i pád na držku je pohybem kupředu). Pokud mi neřekne, že jsem příliš starý, příliš nezajímavý, příliš nesympatický, ..., budu se i nadále ucházet o její společnost, její úsměv, její rty, ..., její ruku.

Vztah dvou lidí je jako rovnice o dvou neznámých. Jenže taková rovnice je jen stěží řešitelná. Naštěstí – nebo bohužel – časem těch neznámých v rovnici přibývá, takže se máme stále čemu divit a stále čemu učit.

...

Mezi dárky, které k narozeninám dostal, se dmuly luxusní láhve – armagnac z Pavlova roku narození, portské z téhož roku, 30letý rum nebo 25letá whisky – a poukazy na nejrůznější atrakce: létání ve větrném tunele, exkurze ve sklářské škole s možností vyfouknout si vlastní kus, ..., prostě dárky, které uměly zanechat otisk v paměti oslavence. Originální dárky s emocí.

Pavel se rozhodl, že když bude mít chuť otevřít konkrétní láhev, pozve na degustaci i člověka, od kterého láhev obdržel. Když se rozhodne pro darovanou atrakci, pozve i autora myšlenky.

„Alexi, hodlám otevřít armaňak. Kdy máte chuť setkat se nad prvním douškem?“

Alex byl ohromen. Pozvání na degustaci alkoholu, který zrál v sudech 38 let, se neodmítá. Ani jeho partnerka nemohla odmítnout.

„Jak to zvládáte, Pavle?“ zeptala se Dita.

„Život to jsou divadelní prkna, na kterých musíte stát a se smát, i kdyby srdce krvácelo,“ odvykládal frázi a dal tím najevo, že srdce mu sice probodla podpatkem lodiček, které jí koupil, přesto si nehodlá tento výjimečný okamžik kazit vzpomínkami na výjimečný vztah, který byl náhle ukončen.

Restaurace A la Carte byla takovou spřátelenou restaurací. Alex tam trávil devět hodin z osmihodinové pracovní doby a Pavel si tam také vodil dost klientů. Množstvím peněz, které tam utratili, by si restauraci už

dvakrát až třikrát celou koupili. A díky tomu měli určitá privilegia – mohli donést vlastní alkohol a ten degustovat.

„Dito, nedáte si nějaký zákusek? Mají tady mňamkózní větrníky...“

„No, větrník spíš ne. Ale já jsem pro Vás napekla,“ a vytáhla z kabelky rebarborový koláč.

„Jak víte, že miluju rebarboru?“ žasl Pavel.

Miluje rebarboru?? To jako fakt nebo pia fraus?

Vytáhla deštník a položila ho do křesla, pak talířky a vidličky... To vše pod očima pana vrchního. Věřím, že toho už v životě nepřekvapí kolem nás tří vůbec nic.

A také ubrousky.

„Vypadá to božsky... Ale já už po osmnácté hodině nejím... Leda byste posunula čas...“ snažil se o intervalový vtip Pavel.

„Jsem snad Hermiona?“ odsekla Dita.

„Podle toho, co vše taháte z té kabelky, bych řekl, že jo.“

Smích.

„Pavle. Jestli můžu radit,“ Alex pohlédl směrem k baru a mávnul si pro další šálek espressa, „nedolízejte. Pokud je pravda, co nám všem říkala pět – možná šest – měsíců, jak je s Vámi šťastná, pak žádných čtrnáct dní na Bali to nemohlo anulovat. Možná jen neví, co ve Vás měla, možná jí to dojde časem. Nebo možná se lekla té dokonalosti. Říkal jste, že čtyři roky neměla vztah? No, asi ho neměla z nějakého důvodu. Jestli Vás má ráda, tak se vrátí. Když budete dolízat, pochopí, že Vás má jistěho, a klidně to zopakuje za měsíc zas. Stavebními kameny vztahu jsou komunikace, důvěra, úcta a jistota, že o toho druhého můžete kdykoli přijít. Navíc: Vy jste žádnou chybu neudělal. Chyb se dopouštějí začátečníci – profesionálové tvoří katastrofy!“

Ve filmu Zákon přitažlivosti s Piercem Brosnanem a Julianne Moore zazněla věta hodna zamyšlení: Když někoho miluješ, buď nesobecký a dej mu, co chce, i kdyby to, co chce, byl rozvod.

Dal jí svobodu. A přesto to potřeboval pochopit. Lidé se rozcházejí kvůli alkoholismu, ztrátě důvěry nebo úcty jednoho k druhému, kvůli domácímu násilí, špatnému sexu, ...

Proč se s ním rozešla?

On to potřeboval vědět...

Jaká prkotina musela převážit ty všechny dokonalé okamžiky: Kofila – hotel Mucha – ZOOT – etiketa u stolu v KOGO – wow šaty – setkání s Láďou v Cloud 9 Sky Bar&Lounge – svázaná zápěstí v taxi směr Háje – lístečky v Rebio – převlékání se na WC – D1 a svázané kotníky – šála na očích a doteky – lakování nehtů v Melikaně – obojek na Chodově – McDonald a prstýnek – Tichá kavárna – anonymní smsky – Café Louvre a mlčení – Neviditelná výstava – hotel U Martina a vibrační vajíčko – první orální sex – Step hotel – nečekané milování – snídaně do postele – promyšlené rozhodnutí o vztahu, plánování svatby, ...?

Dovolená v exotice přeci není nikdy dokonalým vzorkem života dvou lidí. Oba byli pořád unavení – dělali věci, které v ČR nedělají – byli celý den na nohou. Tím dokonalým vzorkem byly měsíce od listopadu do dubna – ty desítky společných hodin ve společných světech. A i kdyby ty světy byly rozdílné... tak co? Hodně se sobě – jeden druhému, druhý prvnímu, oba navzájem a svět jim – přiblížili.

Deník byl po několika myšlenkách již syt a mohl tak spustit trávení:

Přemýšlím, proč po ní toužím. Proč nesbalím jinou? Vždyť stačí koupit kávu, naslouchat, sem tam něco empatického říct a žena je moje. Gábi jsem dobýval pět měsíců a po rozchodu pořád po ní toužím. Byly to těžké měsíce... chovali jsme se jako pár, ale nebyli jsme pár. Hodně dlouho. Hodně jsem trpěl tím, že jsem netušil, na čem jsem, za koho – ve svém životě – mě považuje. A víte, proč ji chci? Sedíme k sobě jako Bonnie a Clyde, John Lennon a Yoko Ono, Křemílek a Vochomůrka, Christian a Anastacia. Jako dva dílky sousedícího puzzle ve skládačce, která se skládá ze dvou dílků.

KOMUNIKACE. Nikdy jsem se s nikým nebavil tak otevřeně... Byla mi na rovinu schopná říct, co se jí nelíbí. Vždy řekla, co se jí líbí. Komunikace fungovala i v tématech, u kterých spousta párů pohoří.

SEX. Ve většině vztahů jsem se sexu vyhýbal. Počítal jsem dny, aby ženě vyšly její dny. Abychom se nemuseli milovat. Ale když zrovna své dny neměla, byl jsem buď unavený, neměl chuť, náladu, nebo prostě vhodnou konstelaci. Vždy jsem si našel hodně blbej důvod. Ale jednou za čas jsem se musel obětovat... Jenže Gábi jsem se naučil uspokojovat... naučila mě orální sex... zasvětil jsem ji do padesáti odstínů šedi...

BUDOUCNOST. Necítím nenávist, zlobu, vztek, ..., jak tomu bylo zatím u každého rozchodu. A hodně mě to překvapuje! Cítím jen smutek, protože vím, že jsme si seděli a nic špatného se nestalo... Necítím nic negativního a vím, že ji stále miluji.

Zdá se, že Oscar Wilde měl pravdu.

Gabrielle byla dokonalá. Díky ní se On v mnoha směrech – a tou nejpřirozenější cestou – změnil a uměl přimnout spoustu věcí, které dříve neakceptoval. Díky tomu se mu otevřel nový segment žen, které dříve kvůli teniskám, kouření, tetování, neumění stolovat, ..., odmítal.

„Byla Gabriela jen převozník? Měla mě něco naučit a poslat do náruče jiné ženy?“ přemýšlel. „Ne, bylo to příliš dokonalé!“ shodl se na úrovni svého srdce i na úrovni mozku. „Budu na ni čekat a budu ji milovat, i kdyby se rozhodla jít do divadla v džínách,“ rozhodl se.

„Jak to říkal Dale Carnegie?“ vzpomínal na Štědrý večer zpřed několika let a jeho knihu pod stromčkem. „Uvědom si tu nejhorší možnou variantu, která může nastat. Smiř se s ní... a s čistou hlavou začni pracovat na zmírnění jejího dopadu.“ Smířil se s tím, že ji už možná nikdy v životě nepotká. Pochopil, že se Gabriela může provdat za nejstrupovitějšího ňoumu z Vlčnova a mít s ním patero dětí. Přijal, že On může být šťastný v životě s někým jiným. Přesto doufal...

Kdyby teďka potkal Gabrielu, od srdce, od mozku, od plic by jí řekl tu jedinou negativní věc, kterou si kdy ona zasloužila:

„Gábi, jsi blázeň!“

Autor to zmínil už několikrát... Lidi, které potkáváme, jsou pro nás dar, test nebo trest. Já vidím v Gabriele tři dary:

Pavel objevil nový styl vlastního bytí ... začal se oblékat neformálně a najednou i na obchodní schůzky brával džíny a tenisky. Neuhnul ale ani o píd', co se týče sladěnosti. Stále mu to slušelo.

Začal se brát méně vážně a víc se směje. K lidem je shovívavější, více odpouští a zdvořilost a úcta k ostatním lidem nabrala u něj nových rozměrů.

A do třetice: Díky Gabrielle dopsal svou disertační práci na téma lidských vztahů, kterou měl velmi dlouho rozepsanou. Netušil, jak ji zakončit. Rozchod s Gabrielou mu otevřel nový úhel pohledu a disertačka tak mohla v roce 2018 k obhajobě.

Lidé se mění... Mění se dnes a denně a měnit se budou stále. A důvody, pro které se měníme, můžeme rozdělit do tří kategorií:

- a) kvůli sobě, protože chceme (Chci zhubnout, abych se znova líbila sama sobě.)
- b) kvůli jiným, protože musíme (Musíte přestat kouřit, jinak zdravotní problémy neodezní.)
- c) přirozenou cestou (díky dozrávání, novým znalostem, změnám postojů, díky přátelům a partnerům)

...

„Už se Vám, pánové, někdy stalo, že jste zahrnovali partnerku květinami, dárky, překvapeními, uklízeli jste, prali, žehlili, vařili, vynášeli odpadky, dělali první, předposlední a poslední, ale pořád Váš vztah nejel na 101 %? Možná domácí práce nebyly tím, co Vaše žena očekávala. Možná chtěla jen obejmout?“ zadíval se Radim Uzel pánům do očí – každému a všem.

„Chodíte s mužem do společnosti, dáváte mu dárky, po desáté večerní jste vášnivou dračicí, a přesto není vztah *to pravé karamelové*? Možná dárky a společnost nejsou tím, co Váš muž očekává. Možná chce *jen* Váš zájem o to, co dělal celý den a jak se mu v práci dařilo...“ ztlumila hlas Laura.

Jazyk lásky... Každý *mluvíme* jiným a každý bychom měli znát ten partnerův/partnerčin. Co má rád/ráda? Jsou to slova ujištění? Pozornost? Dárky, skutky nebo služby? Nebo fyzický kontakt? Možná, že už to tušíte. Možná, že nemáte ponětí. Test pěti jazyků lásky vám pomůže získat jistotu... Udělejte si ho ve vhodné chvíli s partnerem/partnerkou a začněte mluvit jeho/jejím jazykem lásky.

...

Vzpomněl si na balík od Alexe, který obsahoval polovinu brněnských zásob toaletního papíru a na kterém jej popisoval jako *inteligentního, dochvilného, galantního, hravého a šileného* zároveň. Došlo mu, že jeho obchodní partner ho vnímá jinak, než jak vidí On sám sebe, a napadlo ho oslovit i další klienty a přátele s prosbou o *hodnocení*. Na střední škole – v rámci jedné z hodin občanské nauky – si měli na záda umístit papír formátu A4, chodit po učebně, nechat si *anonymně* psát přívlastky od spolužáků a každému jednomu napsat slovo, které jej zrcadlilo. Ta škála hodnocení byla tak pestrá a pomohla juniorům uvědomit si, jak je vnímají kolegové, kamarádi, přátelé, ale také třídní učitelka.

„První dojem ze setkání?? Arogantní blbec!“ napsala Káťa – klientka a toho času také kamarádka. „Druhý dojem? Arogantní blbec!! Tak to bude výzva... Ale dneska jsem za tebe ráda...“

Nejvíce nesnášela, když ji neposlouchal a zarputile trval na něčem, v čem fakt – ale opravdu – neměl pravdu:

„Je cílevědomý,“ napsala, „hodně pozitivní, šarmantní, ukecaný a neobyčejný.“

Klient – říkejme mu Slávek, protože je ze Slavkova – ohodnotil Pavla naprosto básnický:

„Pavel? Nonšalantní a elegantní švihák. Takový lev salónů a kavárenský intelektuál. Bleskurychlý badmintonista i faktzkušený ferratář. Nadprůměrně poslouchatelný odborně zdatný tvor. Vždy pozitivně naladěný inspirativně zábavný společník. Přirozeně citlivý v sociálních a mezilidských vztazích. Takový sociální nindža.“

To bylo snad poprvé po dlouhé době, co Pavel sáhl po slovníku cizích slov. Ale tím Slávek nekončil:

„Ze začátku jsem přemýšlel, jestli má své zdvořilé a slušné chování, kterým se nikdy neodchyluje od pravidel etikety, vrozené nebo naučené (ano, věčný psychologický spor nature vs. nurture). Dospěl jsem k závěru, že etiketa je mu jen vědomou nadstavbou etického základu v něm a pomáhá mu pouze s drobnostmi typu barva kravaty a kapesníčku v kapse saka či pečivo ulamujeme a vkládáme po malých kouscích do úst. S podstatnými věcmi, jakým je čestné, vstřícné a laskavé jednání a vztahy k ostatním, pomoci nepotřebuje.“

Ředitel hotelu Happy Star si nebral servítky:

„První dojem? Je to magor!“ zapřemýšlel. „Jasně – magor!“ Smích. „Je neteplákový! A taky vtipný. Vždy se usmívá. Je hodně nevšední. Vlastně... je to báječný muž,“ završil své hodnocení Martin.

Lucie – finalistka soutěže Miss eGovernment – se zasněným pohledem a deseti prsty symetricky umístěnými na klávesnici začala státnicky psát:

„Je romantický. Ambiciózní. Taky dobrosrdečný. Impozantní. Milující život... První dojem? To zas bude nuda: školení o úpravě úředních písemností... Pak ale přišel On. Nejcharismatictější muž, jakého jsem kdy poznala. Muž, který se nebojí obléci si lososovou košili. Muž, který řekl snad tisíc slov za minutu, a přesto mu bylo rozumět. Muž s naprosto nevšedním přístupem a navíc plnými kapsami gumových medvídků! Úsměv mi vykouzlil každým svým oslovením a rozloučením v e-mailu, svými novoročenkami, pozvánkami, když mi pošle svůj originální telegram. Byl to právě On, kdo mě navedl na správný směr, dodává mi sebevědomí a je mým největším profesním i životním rádcem.“

Magda – spolužačka ze střední školy – vyprávěla, jako by se to odehrálo včera:

„Na střední škole za mě psal diktáty z těsnopisu a přitom stíhal i ten svůj. Je nezapomenutelný a v určitých oblastech ví o mně víc než kdokoli jiný. Tak velkou důvěru v něj mám.“

Kamil – jeden z Pavlových klientů – s upřímností sobě vlastní nezaváhal u jediného slova:

„Je precizní, ale pořád nemá čas. Je neuvolněný a neuvolnitelný (pořád ve střehu). Tvrdohlavý ve smyslu cílevědomý a vytrvalý. Kde na všechno bere čas?!? První dojem? Divný týpek s obdivuhodnou znalostí toho, co dělá. Druhý dojem? Konečně někdo, kdo to vidí stejně jako já. Nejvíc mě překvapuje snídaněmi do kanceláře, které mi po ránu nosí. A taky tím, že zlézá skály... kravaták.“

Pavla ani v těch nejtajnějších snech, které jsou skryty za zdmi CIA a KGB, nenapadlo, jak špatný dojem zanechává v mužích a ženách s každou první schůzkou, s každým uzavřeným obchodem. Po těch letech spolupráce a formálního setkávání se nad byznysem si musel říkat, jak perfektní zdání otiskuje v myslích lidí, ale až tyto řádky mu otevřely oči překvapením a rozevřely rty úsměvem. Úsměvem z obsahu slov, úsměvem z upřímnosti, kterou přátelé a klienti do hodnocení dali, a úsměvem z pokroku, který udělal od prvního do jmu před lety do dnešního dne. Ten špatný dojem musel být přeci něčím zvláštní, když ho toužili vidět i na podruhé.

Nechte se inspirovat a zkuste to taky... Oslovte své přátelé a známé, aby vám poslali několik slov k vaší maličkosti. Video o Pavlovi zpracované jeho klienty a přáteli najdete v závěru knihy.

...

O selektivním sluchu u žen a ženské paměti je nejznámější asi motto:

Můžete jí tisíckrát říci, že je krásná, a stejně vám neuvěří. Ale můžete jednou říci, že je tlustá, a nezapomene vám to do konce života.

Ale pánové nejsou o nic víc pozadu. Kouzelně to vysvětluje ve videu Paměť a multitasking na YouTube pastor Mark Gungor:

Ženské mozky mají spoustu paměti navíc, aby si zapamatovaly detaily úplně všeho!

Mužský mozek splňuje jen ty nejzákladnější požadavky. Abychom nezapomněli dýchat. A jíst. Jasné? Proto mužům tolik nezáleží na detailech. Nepamatujeme si je.

Když se stane nějaká událost, prostě si ji uložíme jako: *Událost*.

Zatímco u žen to není jen událost – je to všechno. Detaily pojící se k té události. S tím se setkáte třeba tehdy, když nějaká rodinná přítelkyně zavolá, že se jí narodilo dítě. A pak říkáte manželce, že ta a ta volala, že má dítě.

A ona řekne: „A co to bylo?“

A on na to: „No, bylo to dítě.“

„Jaký druh dítěte?“

„Nevím, prostě dítě, jaký je v tom rozdíl?“

„A jak je to dlouho?“

„Já nevím!“

„Jak dlouho, jak velké, kolik vážilo?“

„Já nevím, něco pod deset kilo! Proč?“

Chce detaily, detaily.

Znáte to, žena přijde k muži a zeptá se: „Jaký jsi měl den?“

My se koukneme do paměti a najdeme tam jen to, že to byl den. A tak řekneme, že byl fajn.

A ona se zeptá: „A co se dělo?“

A my se koukneme do paměti a tam nic není. A zpanikaříme. A řekneme: „Nic.“

Když chlap vypráví příběh, většinou se to omezí na to hlavní. Co se stalo? Stalo se tohle, stalo se tamto a konec.

Když se ženy dělí o zážitky, tak tu událost prožívají znovu! Tak podrobně, až to bolí! Je to, jako byste tam byli! Chápete?

Spousta žen říká, že problém mužů je, že mají selektivní sluch. Víte, co to je? To je, když žena řekne:

Zlato, jdi na nákup, uklid' kompost, pak se donuť umýt a navoskovat auto,
dej nažrat psovi, dovez děti do školy a kup dvacet housek.

On to prožene svým selektivním filtrem a slyší jenom:

Zlato, jdi, uklid' se a dej si dvacet.

Jasně?

Když přísaháte, že jste mu to říkala, a on přísahá, že jste mu to neřekla. Vy víte, že jste mu to řekla. Ale podle jeho mozku jste mu neřekla ani ř. Problém je, že my chlapi se dostáváme do potíží, protože máme takový přirozený obranný mechanismus, který říká: „Za žádnou cenu nepřestávej s tím, co právě děláš.“ Takže když na nás někdo začne mluvit, obranný mechanismus začne dělat: „Jo.“ A děláme dál, co jsme dělali, a ona si myslí, že ji posloucháme. Ale neposloucháme.

Musíte přestat, jste velcí kluci, musíte přestat s tím, co děláte, otočit se na tu dívku a začít jí věnovat pozornost. Není to jen na ženách, jste velcí kluci, tak když začne mluvit, přestaňte! Poslouchejte tu dívku, a až skončí, klidně se vraťte k tomu, co jste dělali. To zní fér, ne?

Radim Uzel k tomu přidával všeříkající:

Hádat se s ženou je stejně otravné jako číst licenční podmínky u instalovaného softwaru. Stejně nakonec kliknete na ANO, SOUHLASÍM.

...

Otevření láhve portského z roku 1980 se nemohlo obejít bez té, která ho Pavlovi k narozeninám věnovala.

„Máš rád palačinky?“ zajímala se Andy. „A kolik jich mám udělat?“

Pavel byl mezitím na cestě na městský úřad, kde v malé kuchyňce měl se starostkou města připravovat palačinky. Zřejmě první návštěva v historii města, kterou pohostili tímto pokrmem. Ach, kdyby jen Nemo znal tuto biblickou manú.

„Čtyři na hlavu.“

„Takže osm?“

„Kočky se taky počítají... Šestnáct.“

„Kočky je budou jíst?“

„Nebudou, ale do kalkulace surovin se počítají,“ završil diskuzi a zamyslel se: „Nebyl to Noe?“

Ve snaze pochopit důvody rozchodu zapojit mozkové závity, prošel si svůj deník a e-maily, které mu Gabrielle posílala, a přidal i nástroj veskrze inteligentní: tabulkový procesor. Díky němu si uvědomil, že každá jeho partnerka byla dvojnásob dokonalejší než ta předchozí a v každém vztahu byl vždy o chlup výš než žena po jeho pravici. Až doteď: šťastná sedmička Gabriela mu byla rovna. První žena v životě, která uměla postavit na šachovnici poslední větu. První, která si uměla říci, co chce a co ne. První, která ho uměla svlažit i zpražít. První, která se ráda nechávala posouvat dál v oblasti etikety i sexu, a první, která posouvala v řadě oblastí jeho. Ostatně diagram byl všeříkající.

Andy jako starostka menšího města také nečekala, až jí úspěch spadne do klína. Že hodlá kandidovat a přispět tak městu, ve kterém žila, svými nápady, zkušenostmi a touhou změnit spoustu věcí k *lepšímu* (jak s úsměvem říkala), se zmínila svému manželovi a svému kamarádovi.

Reakce manžela ji překvapila:

„Ses posrala? Co bys tam jako dělala?? A kdo bude chodit nakupovat a starat se o děcka? No, v žádném případě!“ zavelel homo sapiens gaučus buranus a Andy marně vzpomínala, proč si ho před devíti lety, čtyřmi měsíci, dvěma týdny a sedmi hodinami brala.

Pavlova reakce ji taky překvapila:

„No konečně! Kdo jiný by měl kandidovat, když ne ty?! Určitě do toho jdi... A pokud ti někdo nepřeje – mimochodem, znáš to motto *jak ty komu, tak on tobě*... tak na něj zapomeň – přej mu jen to nejlepší a jdi s úsměvem dál. Čče, asi se přestěhuju, abych tě mohl volit. Andášku, jsi borec... teda borkyně... abych byl jazykově korektní... Držím palce a prsteníčky!“

Podpora druhého – ač na první pohled neviditelná... Pamatujete? Nejhorší, co můžete udělat, je shazovat něčí nápady. **Vzpomeňte si: kdo chce, hledá způsoby – kdo nechce, hledá důvody.** Jaké by to bylo pro vás, kdybyste přišli domů, s nadšením povyprávěli manželce o práci svých snů, kterou dneska ráno inzerovali v deníku Metro, a ona by vás utřela slovy:

„Ty? To jako vážně? Jako že tebe by vzali na tohle místo? Ses posral ne?!“ a vše doprovodila záchvatem smíchu tak hlasitým, že i sousedé by pochopili, jak jste naivní.

Nebo by mohla říci něco takového:

„Ale to je skvělá příležitost! Určitě bys to měl zkusit! Dáš za to jen 19 Kč na poštovním a splněný sen máš na dosah... ten je k nezaplacení!“

A teď si vzpomeňte, v kolika různých oblastech vyčítáme druhému, že se mu něco nepovedlo, a myslíme si, jak ho tím povzbuzujeme:

Říkáme tohle...	... místo, abychom řekli tohle:
Zase jsi přesolil polívku!	Miláčku, co kdybych ti příště dělala v kuchyni dozor? Koupila bych si k němu ten korzet, co se ti tak líbil...
Smrdí ti z huby!	Skočíme si navzájem umýt záda a zoubky?
Jsi neschopná... Jak si můžeš splést naftu a benzín? (vztekaní a nadávky nevyřeší problém)	Necháme ho odtáhnout a celou škodu si odpracuješ v posteli pod dohledem mého Myšpíka :-)
Nic mi není... Jsem v pohodě... (partner na to neskočí a atmosféra by se dala krájet)	Mrzí mě, co jsi řekl o mé mamince, pejskovi, kolegovi, guláši... Proč si to myslíš?
Neměl jsem signál... Ten mail jsem nedostal...	(lež má krátké nohy a pravda vždy vyplave na povrch) Neměl jsem náladu volat/reagovat... Potřeboval jsem si utříbit myšlenky... Příště ti aspoň pošlu SMS, že zavolám/napíšu později.
Ty mě už nemáš rád, že se ti nepostavil?	Mám chuť dát si horkou vanu v bublinkách a s bublinkami a pak na tebe skočím!
Už jsi zase zapomněl vynést koš...	Pojďme zavést čárečkový systém... Za každých 10 vnesených košů si mě můžeš svázat a hodinu dělat cokoli budeš chtít. COKOLI!
Jdeš pozdě!	Miláčku, pro příště si pamatuj, že za každou minutu, kdy přijdeš pozdě, o minutu oddálím tvůj orgasmus.

Pohádat se je někdy zdravé... Pročistí se vzduch, uvolní napětí a vy z mlhy opět najdete cestu zpět do rodinné pohody. Navíc se naučíte vzorec pro řešení hádek, který můžete použít příště. Ale aby hádka byla přínosná, je třeba dodržovat určitá pravidla:

1. Nehádejte se teď! Naplánujte si hádku. Už se usmíváte? Máte si totiž naplánovat hádku např. na sobotní ráno a během ní si všechno vyříkat. Jenže v sobotu ráno budete mít úplně jinou náladu než teď. Odložte hádku na pak.
2. Držte se tématu. Když se vám nelíbí domácí práce, do kterých vás chce partnerka zatáhnout, nevytahujte téma častého smskování vaší partnerky. Nechtěl byste, aby totéž dělala ona. Odběhnete od tématu a po několika minutách netušíte, proč hádka vlastně začala.
3. Buďte konstruktivní. Kromě tlachání o tom, co se vám nelíbí, zkuste navrhnout nějaké řešení. Nenadávejte si, neurážejte se, nepřekřikujte se a vnímejte toho druhého. Zkuste si slova druhé strany vzít za svá – zkuste pochopit, proč si to myslí. Buďte empatičtí. A pak řekněte, jak to vidíte vy. Lidé nejsou telepati – nemusí vědět, jak to vidíte.
4. Nevracejte se do minulosti nebo k tématům, které jste už dávno vyřešili. („Proč jsem si já nešťastná nevzala Pištu Hufnágla!“)
5. Jinak vnímáme věci srdcem (aktuální zloba) a jinak mozkiem (vím, že chci s ní být, tak proč takové kraviny vůbec řeším). Když vznikne rozpor mezi mozkiem a srdcem, zvolte variantu, která vás oba učiní šťastnější na delší dobu.
6. Netrucujte... nejste malé dítě. Taky by se vám nelíbilo, kdyby váš partner trucoval u jiné hádky, ve které byste si byli na 101 % jisti, že máte pravdu.
7. Nebuďte chtiví pomsty. Ani pokud vám řekl/a něco ošklivého. Chcete-li si i po hádce zachovat důstojnost, pak se vyhněte žabomyším válkám.
8. Ještě horší než výčitky přímé jsou ty němé. S verbálními výčitkami lze bojovat, lze se proti nim bránit, lze o nich mluvit, ale s němými výčitkami to nejde. Nemlčte – nestraňte se druhého – prostě komu-ni-kuj-te – nikoli jen mluvte.

Andy položila na stůl dva talíře – na každém se skvěly moučkovým cukrem zasněžené čtyři smotané a po okraj naplněné palačinky:

„Ještě příbor...“ odběhla, ale než se stihla vrátit, Pavel držel první kus v rukou, jak flétnisté drží svůj nástroj, a krátkým *brounoc* se zakousl.

...

„Všimli jste si, pánové,“ dodal své otázce usměvavý punc rafinovanosti Radim Uzel, „že během jediného měsíce jsou období, kdy žena je jako mílius, že byste jí snesli modré z nebe, ale někdy je jako sedmihlavá saň, kterou ani půlka cukrárny neuspokojí? Že někdy řídí jako profesionálka, ale čas od času potřebuje k zaparkování asistenci čtyř dalších žen? ... Pro ženu v plodném období života je kritickým obdobím tzv. premenstruační tenze – duševní napětí těsně před menstruací. V tomto období většina žen prožívá psychickou rozladěnost, ženy častěji podávají žádosti o rozvod, páchají trestné činy, vraždy i sebevraždy, častěji vznikají konflikty. Dokonce o něco více přivádějí k lékařům své děti a dopouštějí se ve zvýšené míře dopravních přestupků. Všechny tyto následky předmenstruačního napětí byly na početných souborech vědecky prokázány! Ale...“ odmlčel se.

„... když pochopíte, že ženská proměnlivost má svou pravidelnost a vypočitatelný řád, máte napůl vyhráno!“

Dokonale to popisuje knížka *Návod na ženy*.

Ženská proměnlivost – tedy všechny ty změny nálad, názorů a potřeb – neprobíhá nevyzpytatelně, tedy podle toho, jak se dotyčná vyspí, ale *podle přesně definované pravidelnosti*. Ve skutečnosti se ženiný hormonální hladiny mění každý den během jejího cca 28denního cyklu (přičemž za pravidelný cyklus se klidně počítá i 24 nebo 35 dní). Tyto proměny se projevují nejen v náladě ženy (*všechno je pohodě*, nebo *všechno je špatně*), ale doslova a do písmene ve všem. Hormony ovlivňují:

Jak žena vnímá svět a jak přemýšlí: *Racionálně a logicky? Emocionálně? Systematicky a strukturovaně? Iracionálně?* Jak se ke světu vztahuje a jak se vztahuje k lidem: *Chce v něm být? Chce s nimi být? Anebo jí naopak všechno leze na nervy?* Jaká práce jí jde od ruky, a co jí naopak nejde: *Ano, mění se i její schopnosti a částečně i její charakterové vlastnosti!* Na co má aktuálně chuť, co se týče jídla: *Sladké je v některých fázích nejen povoleno, ale doporučeno!* Jakou má aktuálně chuť, co se týče sexu: *Osloví ji nezávazná rychlovka? Nebo romantický sex při svíčkách? Anebo spíš něco extra-*

vagantního? Či vás oba čeká při milování zážitek hlubokého duchovního propojení? Jak komunikuje s druhými: Bude to pohodička, nebo lze očekávat spory? I to se dá docela dobře předpovědět... Zda chce být s lidmi, nebo naopak o samotě: „Všechny Vás miluju, ale dejte mi prosím svatý pokoj!“ Zda má plno energie, nebo se cítí unavená a zahlcená: Což je vhodné zvážit při všech příležitostech, ale hodí se to vědět i v pracovním procesu při zadávání úkolů. Jestli je v pohodě a nad věcí, anebo ji všechno vytáčí. A partner zejména! Jestli předjíždí a nadává na pomalé řidiče, nebo naopak potřebuje dvě parkovací místa...

Tyto čtyři fáze jsou:

- dynamická – aneb biologicky předovulační – následuje po menstruaci,
- ovulační – při ní se uvolňuje zralé vajíčko a chce být oplodněno,
- premenstruační – ano, to je ta nejvíc známá fáze, proslavená výkyvy nálad a PMS,
- menstruační – ta se pozná většinou nejsnáze podle menstruačního krvácení, pokud žena zrovna není pod vlivem hormonální antikoncepce.

Jenže proč o tom nic nevíme? Náš mozek totiž nedokáže udržet, že před 14 dny se dělo právě tohle a před 3 týdny zase něco jiného a před měsícem ještě něco úplně jiného. Plus minus 28 dní je prostě příliš dlouhá doba na to, abychom v ní vypožorovali pravidelné vzorce proměn, pokud si to pravidelně den za dnem nezapisujeme třeba do *cyklické mapy*.

V životě se pravidelně – jedna za druhou – opakují výše zmíněné čtyři fáze, které lze velmi stručně charakterizovat takto:

Dynamická fáze: Žena přemýšlí racionálně a logicky, jde jí dobře učení, ráda se pouští do nových věcí. Ve vztazích je netrpělivá a chová se trochu jako muž: zajímá ji spíš práce než domácnost, rychlost než pomalost, efektivita než pohoda. V zaměstnání jí jde od ruky všechno, rychle a efektivně. Jídlo a spánek ji zrovna nijak zvlášť netankují, dá to v pohodě i bez nich... V sexu preferuje nová místa a nezávazné rychlovky. S druhými komunikuje někdy trochu povýšeně a netrpělivě a v partnerství můžou vznikat konflikty, protože se vlastně potkávají dva kohouti na jednom smetišti. Potřebuje akci, pohyb a být ve vnějším světě. Energie má víc než dost (tedy pokud si hlídala odpočinek v minulých menstruačních fázích) a zvládá toho třikrát tolik než jindy. Jen tak něco ji nevytočí, krom pomalých řidičů a červené na semaforu. Směje se kolegyním, nač potřebují dvě parkovací místa. Zkuste jí to ovšem připomenout za tři týdny...

Ovulační fáze: Žena je výrazně pasivnější, než byla v předchozí fázi, a její přemýšlení začíná mít pozitivně emotivní nádech. Místo vysedávání nad prací si raději povídá s klienty nebo kolegy a doma vaří a peče a pečuje. Rozházené ponožky uklidí s úsměvem a zcela bez řečí. Zdobí se, kráslí, obléká si šaty, i když je jindy třeba nenosí. Vyzařuje z ní sex appeal. Miluje dlouhé romantické přede hry a řeči o svatbě nebo o dětech. Do sexu není třeba ji přemlouvat (pokud náhodou není pod vlivem hormonální antikoncepce, která může snižovat libido). Chce být s lidmi, povídat si s nimi. Její silnou stránkou je komunikace a empatie, její slabinou je slabý fokus a větší pasivita, což je ovšem kompenzováno přetrvávající dobrou náladou. Špatnou náladu jí může přinést jedině hádka s partnerem, pokud si ji nechce vzít nebo s ní nechce mít děti.

Premenstruační fáze: Pozor! Navzdory všeobecně převažujícímu názoru, že tahle fáze je nejhorší, může být tahle fáze naopak jedna z nejlepších! Nazývá se také *kreativní*, protože žena je nejvíc kreativní (čehož je skvěle využít zejména v zaměstnání), má skvělé nápady, výborně jí funguje intuice, myslí jí to systematicky a strukturovaně a má potřebu dokončovat. Protože jí ale klesá množství energie, kterou může věnovat vnějšímu světu, může být zahlcená a podrážděná, zejména vlivem množství úkolů a požadavků snášejících se na její osobu (a to v práci i doma). Díky nově nabytému přímému kontaktu s podvědomím také jasně vidí, co v jejím životě i ve světě okolo nefunguje – a odtud může pramenit její tendence k hádkám, (sebe)kritičnosti, pocitům frustrace a výkyvům nálad. To vše je ale řešitelné, jakmile si žena (i její okolí) uvědomí dvě základní pravidla: 1. V této fázi nic neřeš, nic neřeš, nic neřeš! 2. Je to jenom fáze a zase to přejde...

Menstruační fáze: V této fázi má žena nejméně energie a cítí se nejvíc unavená, a je to tak v pořádku. Tahle fáze je vlastně jako noc a její rolí je, aby v ní žena odpočívala a nabírala síly na další měsíc (jako odpočinkem v noci nabírá síly na další den). Mentálně je žena většinu času v tak hluboké meditaci, jaké dosahují muži po 20 letech praktikování v ášramu, což je skvělé v tom, že má přístup k informacím, ke kterým běžně přístup

nemá (využijte toho i vy, je nyní jako vědma), a méně skvělé v tom, že potřebuje dvě parkovací místa, která ne vždy jsou k mání. Ta dobrá zpráva ovšem je, že za týden i tahle fáze přejde.

Skvělou pomůckou pro ženy i jejich okolí je tzv. *cyklický magnet*, který se dá pověsit na ledničku nebo položit na pracovní stůl a podle toho, co je zrovna nahoře, všichni vědí, na čem aktuálně jsou. Jak komunikovat? Rovně a přímo? Nebo to hrát na city? Nebo trochu ubrat z požadavků? Nebo rovnou donést kafe a nic nechtít? A co ten sex? Jo, dneska to půjde snadno a samo, ale za týden to bude chtít ji vzít někam do spa, aby se uvolnila...

...

Palačinky se špenátem a kuřecím masem jako protipól těch s džemem a tvarohem... Hmm... Nebo raději ještě jedno m: hmmm...

„Četla jsem zajímavý citát,“ podala Pavlovi umytý talíř, aby ho utřel. „Nikdo z nás odtud nevyvázne živý, tak přestaň být na sebe příliš přísný. Vychutnávej si skvělá jídla a pití. Procházej se na slunci. Zaplavej si v moři. Řekni pravdu, kterou nosíš ve svém srdci a schováváš ji jako nějaký poklad. Buď praštěný. Buď milý. Buď vtipný. Buď svůj. Není čas na jiné věci.“

„Richard Gere,“ dodal On a zrcadlil svůj úsměv na glazuře do sucha utřeného talíře.

Najednou to Pavel přestal řešit... Nezajímalo ho, proč Gabriela odešla, co stálo za rozchodem toho – pěti slovy – DO KO NA LÉ HO vztahu.

„Určitě udělala to nejlepší, co v daný okamžik považovala za správné,“ završil své snahy o pochopení nepochopitelného, ale nepřestal věřit, že nakonec se dočká šťastného konce.

Závěr 02 – O splněných přáních

Kdykoli se potkali Radim a Laura u kafe-baru – i přesto, že se je ředitel snažil držet alespoň 56 metrů od sebe – došlo k jiskření tak silnému, že je ČEZ podezíral z černých odběrů:

„Víte, jaký je rozdíl mezi manželkou a milenkou?“ zadíval se bedlivě Lauře do očí, ale nečekal dlouho na odpověď: „Asi 30 kg.“

„A víte,“ pokračovala Laura, „jaký je rozdíl mezi manželem a milencem? Asi třicet minut.“

„Když muž mluví sprostě na ženu, tak to je sexuální obtěžování. Ale když žena mluví sprostě na muže, tak si účtuje 46 Kč za minutu.“

„Hm!“ nedala se Laura. „Ty Vaše romantické filmy ničí vztahy, protože budí v ženách pocit, že něco podobného je v životě potká.“

„Podobně klamáni jsou muži pornem!“

„Zapomněla jsem, že to Vy tady máte doktorát z montování se lidem do života! A nejen do života!!“

Rozešli se nasupení do svých učeben, demonstrativně bouchli dveřmi, aby je vzápětí otevřeli po tom, co si uvědomili, že jsou ve špatných učebnách.

„Hm!“ zafuněli a zase bouchli dveřmi.

...

„Guten Morgen,“ je něco jako *dobré ráno* v řeči našich jižních přátel. Ono to vlastně není *něco jako* – ono to vážně je *dobré ráno*.

„Guten Morgen,“ odpověděl majitel penzionu na úpatí Alp a doplnil svou odpověď o úsměv, dvě volská oka, párek a pečivo.

Hallstatt je víska vzdálená 424 km a 04:24 h od Brna spojená pomyslnou svislicí s Teplicemi, Rakovníkem a Pavlovými oblíbenými Horažďovicemi a následující čtyři dny bude sloužit jako základna pro ferratové expedice. On se vrátil do Alp ze dvou důvodů:

1. Zdolat ferratu obtížnosti D, na které minule málem *skončil*.

2. Zdolat ferratu obtížnosti F, kterou minule nikdo nedal, aby dokázal, že když máte dostatečnou motivaci, zvládnete v životě úplně všechno.

Když zdoláváte tentýž úkol podruhé, říkáte si *jak mi tohle mohlo kdykoli dělat problém*. Váš pohled na daný úkol je totiž odlišný, vnímáte ho jinak a díváte se na něho z odstupu času a nově získaných zkušeností.

Když jste kdysi poprvé v autošколе sedli za volant – a mnozí si svou první jízdu pamatují dodnes – tak jste nedokázali synchronizovat své ruce a nohy – a to máte jen jeden pár rukou a jeden pár nohou. Musím se smát, když si vzpomenu, jak jsem jela ve voze autoškoly mimo obec osmdesátkou, v očích měla děs, volant svírala, jako by mi ho chtěli vzít, a instruktor s klidem v hlase říká: *Ten autobus – co je padesát metrů před námi – bychom mohli objet zleva, co říkáte?*

Dnes si s každým dalším sešlápnutím plynu a otočením volantu uvědomujete, že si vlastně neuvědomujete, že by vám kterýkoli manévr dělal potíže. Vše děláte podvědomě – na autopilota – a po chvíli si řeknete: *Jéé, už jsem v práci... Ta cesta tak utekla...*

Pavel toužil absolvovat stejný 4denní výlet ve stejných skalách, aby se na tu D ferratu podíval ještě jednou – z jiné perspektivy, s odstupem času, s větším sebevědomím a bohatší o nové výstupy a nové pády. Ale pro Pavla byl pád na hubu taky pohybem kupředu. Hnací motorem mu dnes bylo ještě něco...

„Vielen Dank – auf Wiedersehen,“ a tím Pavlova německá slovní zásoba končila.

Možná by vydusil ještě něco jako:

Mein Deutsch ist so schlecht wie meine Schwiegermutter, což se dalo volně přeložit jako *moje němčina je stejně špatná jako moje tchyně*, ale to použil v životě jen jednou, a to když přijeli němečtí majitelé firmy na kontrolu české pobočky.

Mezitím Standa – horský vůdce a sympaťák – vysypal obsah kufru svého vanu na parkoviště rakouského penzionu: horolezecké úvazky, ferratové rukavice s dvojitou vrstvou kůže v dlaních, tlumiče pádu, karabiny, ..., se praly o pozornost dalších čtyř lezců. Prostě přehlídka obchodu s outdoorovým vybavením. Chyběly už jen helmy...

Áááá – nechyběly.

Horolezecký úvazek se skládá ze sedáku, který lezce obepne kolem pasu a kolem stehů. Všechna tři oka jsou spojena, abyste si mohli na skále odsednout a chvíli odpočívat. Hrudní úvazek – překřížený na zádech – je na hrudi spojený s bederním pásem a k němu je připojen tlumič pádu.

„To je takové zvířátko schované v taštičce,“ vyprávěl Standa 5letým lezcům, kteří byli poprvé na skále, „které vás zachrání, kdybyste padali.“

Tlumiče jsou vyrobeny ze speciální tkaniny, která se při pádu začne párat a tím ztlumí pád člověka. Než dojde k prvnímu – a tedy poslednímu – použití, je tkanina schovaná do malé taštičky velikosti dospělácké dlaně. Na konci je karabina, pomocí které se lezec jistí. Kdyby tedy uklouzl a začal padat – obvykle směrem dolů – protože nahoru je to méně komfortní – tkanina se začne párat. Sice se tím prodlouží pád na nějakého půldruhého metru, ale aspoň si nerozbijete tělo.

Říct, že pohled na svět je nejhezčí ze hřbetu koně, mohl jen člověk, který nezažil hory. Zaparkovali v Hallstattu na souřadnicích 47,5571064 N, 13,6472383 E a vydali se ke stanici lanovky (poslední šance vyčůrat se). Minuli stanici lanovky, díky které mohli být nahoře za šest minut, a pokračovali dál po lesní cestě asi 100 metrů k nástupu na devadesátiminutovou ferratu, která se pyšnila překážkami obtížností B až D. Každá ferrata je označena podle své nejtěžší překážky, ale i tady platilo, že pokud si na D netroufáte, bylo možno krátký úsek skály zdolat objížďkovou B ferratou.

Pavel zapnul kameru připevněnou na helmě:

„Přátelé, za chvíli polezu nejtěžší úsek ferraty v této části Alp nazvané Echernwand Klettersteig. Ferratu, na které jsem před časem skoro skapal. Tehdy mě ten kousíček skály dostal na úplné psychické dno a než jít nahoru, mozek by býval raději skočil – i se zbytkem těla – do vesnice. UVědomil jsem si, že jediné, co mi tehdy bránilo ve výstupu – a směřovalo mě k sestupu – byl mozek. Nebyly to svaly,“ vystoupal na první hřeb a přejistil karabiny.

Postup to musel být opatrný, hřeby ve skalách nejsou moc dlouhé a každý správný krok se počítá. A k tomu to pekelné soustředění na vlastní natáčené video.

„Uvědomil jsem si, že nic není tak těžké jako tento asi 8metrový úsek, a kdo zvládne v životě těchto 8 metrů – a přelstí svůj mozek, který mu hází skály pod nohy – zvládne cokoli. Došlo mi, že každý pár, než se vezme, by měl tuhle skálu zkusit,“ přeskáká další tři hřeby a od vesnice ho dělil jeden hřeb a nějakých 250 metrů. „Žádná hádka na světě není tak těžká jako tento kus skály a jeho mentální zvládnutí.“

„Na téhle skále jsem chtěl požádat svou partnerku o ruku... Bohužel jsme se před časem z nevysvětlitelných důvodů rozešli... A tak – prstýnek, který jsem jí chtěl navléct – nechám na karabině na této skále...“

Chlapi nechápali... Koukali na Pavla, jak připevňuje prstýnek na zelenou karabinu a nechává ho na skále s nějakým dopisem.

„... pro muže, který tady půjde se svou partnerkou a bude ji chtít požádat o ruku, protože si uvědomí, že zvládla tuhle skálu, a proto s ním zvládne v životě už všechno. Přátelé – za 4 dny na viděnou v Česku...“

„Tak už můžeme na skálu?“ ptali se chlapi.

„Zmlkni, bledá tváři! Kamera pořád jede,“ napomenul jednoho z nich Pavel.

„Bledá tváři? To říká někdo s fototypem I,“ propukl Marek v záchvat smíchu, až se zapomněl přejistit k dalšímu hřebu.

Čtyřhodinová cesta přes Linz, Vídeň a Mikulov trvala stejně dlouho jako cesta z Prahy do Brna po D1 během letních oprav dálnice a Pavel se už válel na YouTube a Facebooku, aby své video s názvem *Nežádost o ruku na skále a v přímém přenosu* učinil virálním.

...

„Luci, zajdeme na kávu se zákuskem?“ lákal.

„Že ty chceš, abych přibrala to, co jsem horko těžko shodila?!“

„Káva se zákuskem je pro mě. Ty si dáš vodu...“

Rebio – bio restaurace ve Velkém Špalíčku – takový trochu zdravý životní styl. Takový hodně zdravý životní styl. Vybírat si můžete z dlouhatánské fronty vyhřívaných terin – a klidně jen po jedné naběračce z každého druhu, než vyskládáte celý svůj oběd na talíř. Degustační menu nakrájené na míru.

Cestou do Rebio míjeli obchod s obleky, kde se odehrávala zajímavá scéna. Muž – evidentně manžel – si zkoušel oblek a moc se mu líbil. Žena stojící naproti – zřejmě jeho příští bejvalka – neustále po něm řvala:

„Vždyť v něm vypadáš blbě! Je ti malý! Barva je vyblitá! Vypadáš jak hňup! Nemáš žádný vkus!“

Pavel miloval situace, do kterých mohl vstoupit a dát někomu lekci:

„Chlape, Vy vážně nemáte vkus...“ prohlédl si ho blíže, podíval se na manželku, aby se ujistil, že přítakala. „Jak jste si k takovému intelektu, charisma, k tak dokonale padnoucímu slim line obleku mohl vybrat takovou semetiku?!“

Manželka se začala rozhlížet po zemi a hledat spadlou čelist. Manžel se skoro nevlezl do prodejny, jak mu stouplo sebevědomí, a On se se svou asistentkou usadil v restauraci.

„Proč se pořád na té židli vrtíš,“ zajímal se On a s podezřivým pohledem mrknul pod stůl. Vrátil se a dodal: „Ty jsi jak bagr na vodní hladině. Nevrtíš se pořád.“

„Copak vážím metrů, že mi říkáš bagr?“ namítla namíchlá Lucie.

„Už jsi viděla bagr, který by vážil metrů? Jsou výrazně těžší...“ dobíral si ji, když zabodával vidličku do kousku balkánského sýra.

„Výborné maso,“ poznamenala a jasně dala najevo, že hodlá změnit téma, aby se nemusela bránit snad vtípné narážce na svou postavu.

„Jsou dobří... Chutná to jako maso, ale není to maso,“ uvedl *karbanátek* na pravou míru.

„Víš, jak se to říká,“ pokračovala v tématu načatém na eskalátoru, „nevstoupíš dvakrát do stejné řeky. Dala ti sbohem – na co víc čekáš? Nevážila si tvého zájmu, aktivity, překvapování, ... Nikdo neví lépe, co všechno jsi pro ni udělal. No, vlastně ona... Ale taky vím hodně.“

Řecká moudrost *Nevstoupíš dvakrát do téže řeky* by mohla znamenat, že *nebudeš nic dělat dvakrát*, že nezopakuješ tutéž chybu, např. stejný postup při pečení štrúdlu. Co když ale *Nevstoupíš dvakrát do téže řeky* není rozkazem, ale jen konstatováním toho, že řeka se mezi prvním a druhým vstupem proměnila, že není tou samou řekou. *Nelze vstoupit do téže řeky*. Najednou to smysl dává.

Toto měl na mysli Hérakleitos, když řekl:

Do téže řeky dvakrát vstupujeme i nevstupujeme.

Jméno řeky totiž trvá, ačkoli voda už otekla. Na říčním proudu je to nápadnější než na člověku. I když znovu vstoupím do řeky, kam jsem vstoupil před minutou, tak už do té řeky *nevstupuje stejný člověk, ani řeka už není stejná*.

A tady si On ve své mysli toužebně přál:

„Rád bych vstoupil do téže řeky a opět od A zakusil poznávání, oťukávání a vztah – tentokrát v mnohém poučen, v tom špatném jiný, ale v tom dobrém lepší – protože nebylo v mém životě nic hodnotnějšího než měsíce strávené s tebou,“ zatesknul a složený ubrousek zasunul pod příbor zarovnaný pod úhlem 45 stupňů...

... znova se na něj podíval, vytáhl ho, nedbale ho zmačkal a pohodil na talíř. „Kašlu na etiketu!“ Odnesl svůj tác, vrátil se pro Lucčin a oba se prošli kolem vitríny se zákusky, z nichž každý – jako by chtěl zvolat *já, já, mě si vezmi* – se těšil, až spočine na talíři po boku dezertní vidličky.

„Neříkala jsi, Luci, že si mám vybrat tu, která ze mě udělá lepšího člověka?“ zadívali se na sebe a sjížděli po eskalátoru směrem k světlejším zítřkům.

Takže dělejte, dámy a pánové, věci znova a znova. Vstupujte podruhé i potřetí do řeky, jejíž název zůstává, ale voda uvnitř je už jiná. Protože i vy jste s každým dalším okamžikem jiní.

Život bez Gabriely a život bez Gabrielle mu připadal poněkud prázdný. Uvědomoval si, že největším důkazem lásky – jejím nejvyšším levellem – je umění dát volnost člověku, který si o ni řekne. Dokázal to. Dal Gabriele svobodu, ale nedal ji sobě.

Nedokázal se osvobodit od ženy, které věnoval každou volnou sekundu, každý volný bit mozkové kapacity, první myšlenku po probuzení a poslední myšlenku před usnutím.

Za to Stolárna se i dnes otřásala ve svých základech. Zavítal, aby konečně podlehl Bobovu přesvědčování o tom, jak je *zouk* krásný tanec. A opravdu: muž je leader (vede), žena je follower (následuje). Pravidlo typické také pro řadu jiných tanců – pro standardní i latinskoamerické – ale *zouk* byl něčím jiný.

Ta vášeň, ta komunikace beze slov, ženino vnímání pohybů muže, kterými ji vedl do otočky, figury nebo úkroku stranou. To všudypřítomné slow-quick-quick a zjištění, že spousta slavných hitů je v tomto rytmu: Mariah Carey – Angels Cry, Rihanna – Diamonds, Vanda May – How it used to be, Beyoncé – Halo, ...

Zouk musel uhranout každého, kdo měl rád smyslnost v pohybu nebo padesát odstínů šedi na parketu. Některé figury byly totiž pro leadera silně dominantní a pro followera příjemně submisivní. Například taková *ruka za záda*.

Třídenní intenzivní rychlokurz *zouku* měl chybu. V chybějící klimatizaci. Ale co se zapálených lektorů, rafinované metodiky, vtípných vsuvek a nadšení z tance týče, neměl jedinou vadu na kráse. Škoda, že Pavel odolával tak dlouho... Mohl se – se svým nadšením z tance, které nabyt během třech absolvovaných tanečních – *prozoukovat* na parket Stolárny už dávno.

Džíny, baleríny a vlasy v culíku... Kdysi něco nepředstavitelného. Dneska by za Gabrielle v takovém outfitu dal ruku do ledu a jazyk mezi pysky devěťadvacetkrát denně.

Ze svého šatníku vyházel košile ve všech odstínech růžové, růžové polo tričko, růžové tkaničky i ponožky. Zbavil se slipů, které Gabriela kritizovala, a nahradil je příjemnějšími boxerkami. Z jídelního lístku vyřadil polotovary a rychlovky typu paštika s light paštikou nebo topinky na slunečnicovém oleji.

Prodal svůj e-shop s barevnými ponožkami a barevnými tkaničkami, který si pořídil kdysi kvůli zábavě. Bavilo ho dostávat na trh něco, co nikdo jiný nenabízí. Dopadl jako v Básnicích: levně koupil, draho prodal a fakturu mu uhradili se zpožděním.

Ven chodil v červených nebo žlutých džínách, v modrém nebo bílém tričku a nezáleželo, zda jde do banky nebo s odpadky. Už nelpěl na tom formálním bytí a kritickém pohledu na každého, kdo neuměl držet příbor. Jsme jen lidé a život je krátký.

To neznamená, že zanevřel na pravidla slušného chování. Sednout pouštěl 80letou stařenku i 8letou vnučku. Přeci jen s tou zmrzkou v ruce by vestoje mohla napáchat více škody.

Auto nahradil za MHD a MHD místy za pěškobus. Kávu si začal dávat bez mléka a zjistil, že Gábi měla pravdu – chutná lépe. I v kelímku.

A kudy chodil, chodil s úsměvem na rtu, ač jeho srdce krvácelo a nebýt krvetvorby, tělo by vykrvácelo definitivně už dávno.

S každou ulicí, kterou míjel, s každým patníkem, jehož číslo rozebíral na prvočísla, s každou zastávkou šaliny se rozhlížel, zda nepotká známou tvář, která přijde a řekne: *Pojďme být zase pár.*

Život nekončil, jídlo mu nechutnalo méně, štěstí stále zaplavovalo jeho mysl, kdykoli se objevil některý z přátel nebo zavolal některý z klientů, že by jej rád viděl. U komedií, které jeho úsměv rozšiřovaly od ucha k uchu, u telefonátů s agenty s teplou vodou. Při překračování rychlosti na dálnici nebo šikovném manévrování mezi začátečníky v obci. Rychlost v obci ctil. Na kontě měl nula bodů. Život ho bavil a jídlo mu chutnalo... jen to neměl s kým sdílet.

Z modré tašky přes rameno vytáhl svůj růžový diář a udělal do něj další poznámku.

...

„Krásné páteční ráno, Bohunko...“ zvedl telefon s opravdovým nadšením.

„Pavle? Slyšíme se?“ Signál v Brně bývá někdy stejně problémový jako signál na D1. Zda to je poskytovatelem mobilních služeb nebo samotným telefonem koupeným u poskytovatele mobilních služeb, jen poskytovatel mobilních služeb ví.

„Potřebovala bych pomoci... Mám 90letou maminku, která není dementní, v prostoru se orientuje, najíst se zvládá, hygiena jí nedělá problémy... ale špatně chodí. Nakoupit si nezajde – o doktorovi ani nemluvě. No, a na sociálce mi řekli, že pokud není dementní, tak mi ji nevezmou. Tak volám... Vy máte ty kontakty... mohl byste se mi zeptat, jestli by mi ji někde vzali?“

„Zeptám se,“ nabídl se ten s těmi kontakty.

„A ještě mi řekli, že poradníky jsou plné a že mi ji vezmou, až před ní chčípne osm set lidí.“

Ach ti sociální pracovníci... sociální... Karma je zdarma, a až oni budou v tomto věku, určitě si najde jiný zdvořilý sociální pracovník, který se stejně vulgárně vyjádří o nich.

Sociální pracovník posuzuje, zda má senior právo na pomoc od státu, podle přeplněných tabulek, pestrobarevných grafů, předpisů a výpisů, ale také podle schopnosti zvládat základní životní potřeby, podle toho, zda se senior orientuje v prostoru, zda komunikuje, zda se zvládne najíst, obléct ...

... ale prdlajs ... často to dělají podle vlastního uvážení a výše seniorem *dobrovolně* odevzdaného daru.

Pavel zapátral a zjistil, že v Jihomoravském kraji čeká na lůžko šest tisíc seniorů více či méně závislých na pomoci státu, kteří by ocenili alespoň domov s pečovatelskou službou. A jejich počet roste rychleji než počet nových domovů pro seniory. Proč tedy nezačít podnikat v tomto směru?

„Ale muselo by to být něco velkolepého,“ dával ve vzduchu svým myšlenkám tvary.

Filip jen tiše poslouchal a pak říká: „Vím o skvělém pozemku...“

Za čtyři dny měli zpracovanou kompletní myšlenku, způsoby financování i personální zázemí. Čtyři dny. A patronem bude ten známý český populizátor sexuologie.

Čas běžel a Pavel s Filipem trávili nad smysluplným projektem stovky hodin. Tu sami, tu s investorem. Tam s budoucím ředitelem, tam zas s ekonomem. Psali, počítali, kalkulovali, vymýšleli a zdokonalovali. Obzvláště poslední jim šlo nejlépe, protože od první myšlenky k myšlence finální se provrtali desítkami verzí a každá byla o tři pídě lepší než ta předchozí.

„Chci tam kinosál,“ trval na svém On, „budeme promítat každé odpoledne. A taky přednášky, ruční dělné dílny, terapeutickou zahradu, tematické večery a deskové hry, sauny a wellness...“ zasnul se. „Budeme nakopávat lidi do života. Uděláme z poslední části jejich života tu nejkvalitnější a nejzábavnější část. Prodloužíme jim stáří a možnost těšit se z vnoučat a pravnoučat.“

„Vytvoříme takovou organizaci, v níž se budeme o seniory starat tak, jak bychom chtěli, aby se o nás v ní starali za 40 let,“ přidal Filip.

„A až budeme pokládat základní kámen, pozveme Bohunku. Bez ní bychom projekt realizovali až kdoví kdy.“

High-five. Plácli si.

„Mám ještě jeden projekt, který bych s tebou probrat, Fífo,“ zatvářil se tajemně, „ale to až příště“.

...

Současnost. Realita.

Velká ručička na dvanáctce – malá na šestce. Jeho ruka potažená proužkovaným pízem *s dírou na rameni* čeká, až se *analogový* budík rozezvoní. Šestá. Budík cinkl. Flák. Docinkl. Pavel se otočí na záda, protáhne se na *úzké* posteli s čelem z *dřevotřísky* potažené *bavlněným* prostěradlem, podívá se skrze porevoluční polo-funkční polozatažené *horizontální* položaluzie ven. Slunce je na vzestupu. Bude hezky. Na nebi, na tváři i na srdci.

I přesto, že Gabriela je dávno pryč a Pavel je už několik měsíců single... i přesto věděl, že bude hezky.

Na stěně *fotka se sochou Svobody*. Nikdy v New Yorku nebyl – dostal ji jako dárek od lektora.

Byt je to malinký. Snad padesát, šedesát metrů. Maximálně. *Malá okna* – málo světla. *Panel*, kam se podíváš. Starý koberec a chlupy na zemi. Kočičí chlupy. Čtyřnohé kočky domácí.

V ložnici submisivně zavazí postel o rozměrech 180 cm x 160 cm – tak akorát na přespání pro jednoho normálního člověka nebo dva ultraštíhlé tvory. *Dřevotříska*. Vlastně i ta skříň. Malinkatá. K otevření je třeba do ní kopnout. Dvakrát. Vpravo dole.

Mezi *pěti košilemi* bílé barvy není těžké si vybrat. Sáhne po první lepší, knoflíky protlačí do dírek, namačká se do zmačkaného nemačkávého obleku a z linky si podá chleba. Okousaný chleba.

„Charlie! Nevíš něco o tom?“

Kouká do *plastové* misky s nápisem *Charlie*, který napsal kdysi *fixou*... to pro případ, že by si ji někdy spletl a chtěl z ní jíst... a zjišťuje, že i kočky mívají čas od času – tedy asi každých sedmadvacet minut – hlad. Dosype kocourovi poslední dávku granulí a zabouchne dveře.

Starý šestipatrový *panelák bez výtahu* bral Pavel jako dočasné řešení. Už pět let. Doma dělal administrativu, zpracovával nabídky, připravoval marketing, plánoval schůzky a klienty zval do kaváren a restaurací.

Dnešek nebyl ničím jiný... Sedl do bílé *fabie* s manuální převodovkou a vyjel za prvním klientem.

Nevydělával málo, ale vše, co vydělal, dával na splátky dluhů po bývalém společníkovi. A zbytek do klientů. Deset lektorů pracujících pro Pavla se dokázalo slušně ohánět a stát se jim za to revanšoval každoročním

zvyšováním daní a odvodů. Už i bankomat se začal chichotat, kdykoli polkl podnikatelovu kartu, aby zobrazil mizivý zůstatek na jeho účtu.

A tady je pointa, pánové... Nepotřebujete luxusní auto, penis dlouhý jak orchidej, naditou peněženku nebo třísetmetrový loft. On je získal obě – Biancu i Terezu – ač přesně věděly, jak málo toho vlastní. Loft? Kde by ho vzal?! Lexus? Ale no tak!

Lexus, v němž od začátku tohoto románu Pavel jezdil, a loft, v němž bydlel, byly jen fikcí, snem, iluzí, touhou.

K čemu by byly všechny ty dárky – kytice růží, plyšák, medvídci Haribo, pozvání na oběd nebo večeři – kdyby nebyl přítomen opravdový zájem, upřímný oční kontakt, naslouchající uši, ujištění ženy, že jste TEĎ A TADY s ní, tedy nejste myšlenkami v práci, na obědě s kamarády nebo zaneprázdnění svým telefonem, a ... zopakuj to ... opravdový zájem o ženu, její mysl, duši, její život?

„Filipe, rád tě vidím,“ usadili se v J&T Bank Café vedle Vaňkovky, „chtěl bych s tebou probrat ještě jeden projekt.“

Z kapsy saka vytáhl svůj růžový diář s bílým proužkem.

„Víš, už dlouho přemýšlím nad jednou věcí. Lidi se neumí chovat...“

„To mi povídej,“ přitakal Filip a ušklíbl se.

„... a já se nedivím. Vždyť všude vidí, že to je normální... Už jsi někdy viděl německého prezidenta v nátělníku? Nebo francouzského v šortkách? A českého v trenýrkách?“ Odmlčel se a zadíval do dálky. „Chtěl bych deburanizovat českou společnost.“

„A jak to chceš udělat, prosimtě?“

Pavel otevřel diář:

„Škola gentlemanů. Chtěl bych muže učit základům etikety, rétoriky, sebe prezentace, komunikace s ženami, odívání, ale také základům šermu, vaření, golfu, zehlení, tance a šití. Chci, aby si vytvořili vlastní styl v komunikaci, v odívání, v bytí... Abychom se nemuseli za příští generace stydět.“

Filip se zamyslel...

„Věděl bych o někom, komu by se tento projekt líbil... Ale asi ho nebude chtít zasponzorovat – spíš ho bude chtít odkoupit. Hele, Pájo, setkejme se večer na Stolárně.“

Den utekl jako voda a leták byl na světě:

Gentleman je člověk, který v každé situaci dokáže zvážit, zda jeho schopnosti a dovednosti postačí k tomu, aby pomohl. Gentleman je více než dobře oblečený muž. Gentleman je člověk, který povyšuje galantnost vůči ženám, ochranu slabších, čest a úctu nad své ideály.

Být gentleman není snadné, ale mnohé se lze naučit. *Škola gentlemanů* Vám poskytuje první kroky k poznání gentlemanství právě ve Vás.

Stolárna dnes praskala ve švech o toom-chic-chic mohutněji a lidé si své partnerky vychutnávali mnohem vášnivěji. Na baru už seděl Filip se slušňákem v džínách a tričku, mladíkem, kterému byste netipovali víc než třicet.

„Pavle, to je Martin Šmoldas – milovník hor, majitel firmy, která šije košile *na míru*, a investor do zajímavých projektů.“

„Martine, to je Pavel Nepožitek, o kterém jsem ti říkal...“

„Míra není náš jediný klient,“ dodal Martin, aby uvolnil atmosféru, a pokračoval: „Váš projekt se mi líbí... Řekněte... kdo je – podle Vás – džentlmen.“

On se zeširoka usmál, protože tuhle otázku slýchal obden:

„Asi začnu tím, že být džentlmenem neznamená nutně řídit auto nejvyšší třídy a vlastnit nejdražší oblek na zeměkouli. Džentlmenem může být neoholený mladík v džínách a košili, který v každé situ-

aci dokáže zvážit, zda jeho schopnosti a dovednosti postačí k tomu, aby pomohl... když pomůže mamince s kočárkem do autobusu, staré sousedce s nákupem do schodů, chová se ohleduplně k ostatním účastníkům silničního provozu, chová se k ostatním tak, jak by si přál, aby se chovali oni k němu a jemu blízkým.“

„Hezky řečeno,“ kvitoval Martin Šmoldas, „ale jak budete reagovat na námitku, že buran neví, že je buran. Všimněte si, co vyvádí náš prezident a jakým příkladem jde dolním deseti milionům.“

„Proto chci lidem ukázat, že časy džentlmenství, časy zdvořilosti a úcty k lidem, časy Oldřicha Nového coby Kristiána nemusí být nutně dávnou historií. Denně vstupujeme do kamarádky, partner-ských, odběratelsko-dodavatelských vztahů, a chceme-li si je uchovat, popřípadě získávat vztahy nové a lepší, měli bychom se podle toho chovat. Mým cílem není lidi přesvědčovat, ale inspirovat je. Jít jim příkladem, ukázat jim, že slušným chováním dosáhnou na vyšší příčky, že dokážou více, že zlepší své vztahy s okolím, ale také sami se sebou, že zvýší kvalitu svého života a života lidí, na kterých jim záleží.“

„Líbí se mi to... Můžete se zastavit zítra dopoledne u mě v kanceláři, abychom domluvili podmínky odkupu Vašeho projektu?“

Novostavba moderního polyfunkčního domu na rohu Lidické a Burešovy lákala oči k pohledu a slova k obdivu. Dům stojící naproti Lužáneckému parku poskytuje sídlo mnohým významným společnostem. Pavel zaparkoval svou fabii v podzemních garážích a vyjel do sedmého patra.

„Rád Vás vidím, Pavle. Děkuji, že jste přijal pozvání. Kávu?“

„Kancelář s terasou a s výhledem do zeleně... Jak dokonalé!“ kochal se Pavel.

„Můžeme si klidně sednout ven, chcete-li.“

Mezitím asistentka donesla kávu a položila ji na oválný stůl se skleněnou deskou a kostrou z umělého ratanu. Kolem stolu na čerstvém vzduchu odpočívalo šest křesel ze stejného materiálu.

„Děkuji,“ vyřkl automaticky, aniž by si prohlédl asistentku. V hipokampu schraňoval mozek tu nejvý-jimečnější bytost, kterou kdy potkal, ale především: v hlavě měl teď myšlenku na to, že chce prodat projekt, který nosil sedm let v hlavě, někomu, kdo se o něj – díky svým financím – postará mnohem lépe.

„Tady je moje nabídka,“ podal Pavlovi list formátu A4 složený napůl. Pavlovi litaly hlavou různé částky, za které by projekt prodal, a – popravdě – nebyl si jistý, zda by dokonce byznys neodmítl, kdyby byla částka příliš vtipná.

Rozevřel složený list a ... zorničky se mu rozjely jako Charliemu, když je vzrušením z nové příchutě masové kapsičky bez sebe. Pavel znova a znova přepočítával nuly, aby si byl jistý, že nevidí špatně.

„Co bude se Školou gentlemanů, když Vám ji prodám,“ řekl roztřepaným hlasem, ač se snažil mírnit nadšení z oné nabídky.

„Co by – uděláme to, co jste chtěl udělat Vy. Najmeme odborníky na témata, která jste chtěl učit, natočíme videa a budeme je virálně šířit. Zapojíme marketing v rádiích a v televizi, přidáme billboardy. Žít budeme z prodeje přístupů do členských sekcí, z celodenních seminářů otevřených veřejnosti a prodeje reklamy.“

„Kde to mám podepsat?“ rezignoval na jakékoli další otázky On, usmál se a řekl si, že se mu to snad jen zdá.

Martin Šmoldas si odskočil do kanceláře, přinesl dvojí vyhotovení a položil na stůl. Pavel pečlivě prošel všechna ustanovení a s radostí podotkl, že srozumitelnější smlouvu snad v životě nečetl.

„Jsem rád...,“ stvrdil uzavřený byznys podpisem. „A jedno vyhotovení je pro Vás...“ podal mu výtisk, pak pravici na stvrzení uzavření skvělého byznysu podle hesla win-win a oba opět usedli a kochali se z terasy tou zelení před nimi.

„To chce přípitek,“ ani nedořekl a asistentka se už blížila s táckem, na kterém se rosila láhev Bohe-mia sektu a dvě skleničky. Tácek položila na stůl – mezi oba pány zahleděné v dál. Jednu skleničku vzala z tácku a položila pravou rukou před Martina Šmoldase a téměř současně druhou rukou polo-žila skleničku před Pavla Nepožitka.

„Nejprve nabízíme skleničku hostovi,“ proletělo Pavlovi hlavou, ale myšlenku prohnal skartovačkou o výkonu 39 778 myšlenek na vteřinu s pouhým dovětkem: „A není to jedno?“

V tom okamžiku – přesně v tom okamžiku – se On otočil a na prsteníčku levé ruky uviděl povědomý prstýnek. Hodně povědomý... Kde ho jen viděl...

Lidským mozkiem sice proběhne 4 001 myšlenek za vteřinu, ale vzpomenout si... „Nebude snazší zeptat se?“ napadlo ho.

Pavel zvedl oči k asistentce a říká:

„Promiňte, ten prstýnek...“ A zůstal sedět jako opařený ledově vychlazeným sektem, kterého se ješ-tě ani nedotkl, a s otevřenou pusou... Jen jazyk přirazil k hornímu patru.

„Nechám Vás o samotě,“ navrhl nový majitel Školy gentlemanů a nečekal na odpověď.

„Pájo, chci ti toho tolik říct... Potřebuji... Musím...“ začala provinile Gabriela.

„Co tu děláš? Co to je za hru? Prodal jsem nebo jsem neprodal svůj projekt? Co to má znamenat?“ vztekal se uvnitř sebe, ale odpovědi nepřicházely uvnitř ani vně.

Přivřel oční víčka, zatnul čelisti smutkem, napřáhl ruku a Gabriela pochopila, co má udělat. Sundala prstýnek z prstu levé ruky a vložila mu jej do dlaně. Vzal smlouvu, vstal a se skleničkou šel dovnitř. Přitukl si s Martinem Šmoldasem, upil jeden lok a z podzemních garáží vyjel mnohem rychleji, než jak rychle do nich vjížděl.

„Jak se dostala k prstýnku? Jak se vůbec o něm dozvěděla? Co ji to napadlo dát si ho na ruku?“ otázky přicházely jako svědci Jehovovi a zůstávaly nevyřešené jako mšice na bazalce.

...

Nikdy se nevzdal snů na nádherně prostorný, kyslíkem provzdušněný a modernismem poskvrněný loft o dvou stech padesáti až třech stech metrech čtverečních, kde se bude moct Charlie prohánět při úprcích před návštěvami – to v minutách své největší aktivity – nebo schovávat v každé ze svých dvou set padesáti až tří set schovek – to v hodinách, kdy bude mít všeho plný baleríny.

„Kde to mohu podepsat?“ ptal se makléře.

Procházel se bytem a na každém kroku byl unesen tím moderním stylem přesně v tom duchu, na který ce-lou tu dobu myslel – o kterém snil. V kuchyni bar z cihel s barovými židlemi, moderní domácí spotřebiče počínaje indukční deskou, přes mikrovlnku, myčku, troubu, gril až po zařízení, které neuměl pojmenovat, neb netušil, k čemu slouží... Je to přeci chlap a má na to papíry. A k těm spotřebičům taky nějaké budou. Všude spousta obrazů metropolí – tu žlutý taxík v New Yorku, tu londýnské Velké oko, tu amfiteátr v italské metropoli či lasvegaský Strip. Filmová fotka Marylin Monroe, Patricka Swayzeho a Franka Sinatry v biliárové herně jen dokreslovala styl původního majitele.

Nemohli se osobně na filmovém plátně potkat. Patrick byl dítě, když Marylin odešla.

Vždy snil o Lexusu. V nadstandardní výbavě. S řidičem. V nadstandardní výbavě. Ne snad že by neřídil rád – to On miloval. Ten adrenalin, ten vítr ve vlasech. (Dokud je má.) Ta pohoda, to pohodlí, ale také ta únava po celodenních jednáních. A teď si ho mohl dovolit.

„Jeden podpis, prosím... Ano, sem.“

PER ASPERA AD ASTRA znamená: drsnou cestou ke hvězdám – obtížnou cestou ke vznešenému cíli... Hlavní pointa našeho života je prostá... Spočívá v tom, že sny se nám plní... Jediné, co musíme udělat, je snít. Snít, toužit a dělat kroky, které jsou v souladu s našimi sny.

Slogan osmdesátých let zněl:

Kdo nehraje, nevyhraje.

Slogan dvacátého prvního století může znít:

Kdo o ničem nesní, nic nezíská...

nebo také

Díky fyzice se dostanete z bodu A do bodu B, ale díky pozitivnímu myšlení se dostanete, kam chcete...

Pavel se začal v roce 2018 probouzet v luxusním loftu, o kterém vždy snil, vybíral z luxusních košil v mnoha odstínech bílé a modré, k nim si brával neformální kalhoty nebo džíny, neokopané kecky nebo bezponožkové mokasíny, na hlavě měl pečlivý rozcuch, který dával jeho serióznosti laškovný punc, dveře mu poprvé v životě s úsměvem otevíral portýr a do svého nového Lexusu usedal na místo společensky druhé nejvýznamnější, tedy vzadu vlevo.

„Na místo společensky nejvýznamnější – vzadu vpravo – totiž usadil svou manželku, se kterou se právě vrátil z Karibiku,“ usmál se mistr etikety a zavřel za Pavlem dveře limuzíny, aby se mohla vzdálit zamilovaným, smutkuprostým a láskyplným zítřkům.

Jak říká Woody Allen: *Manželství je pokus vyřešit ve dvou problémy, které by člověk sám nikdy neměl.*

Závěr 03 – O osudech

Škola gentlemanů, kterou spousta lidí Pavlovi rozmlouvala, si našla svého nadšeného majitele. Projekt, který pro řadu lidí neměl hodnotu, našel ocenění v rukou někoho, kdo věřil v jeho potenciál. V potenciál Pavlův i potenciál projektu.

Tereza Králová odešla z banky, založila vlastní fitko, vrátila se ke svému příteli, který se změnil z ignoranta degradujícího ženu do role uklízečky, kuchařky, zásobovačky a sexuální ukojitelky, na opravdového životního partnera. Porodila mu chlapečka. Narodil se s genetickou vadou.

Bianca se vrátila ke svému příteli, odstěhovali se do lesů a – pokud se nevzali – žijí šťastně dosud.

Asistentka Lucie začala chodit s drsným vymahačem v kožené vestě a šortkách. Vzali se, on změnil image a ona mu porodila krásnou dceru. Je pořád stejně voprsklá, jak bývala. Dcera bude určitě po ní.

Doktorka práv toužící po muži, který se nechá katapultovat na její balkón ve čtvrtém patře, začala randit s klukem z poslední řady s vlasy do půle zad a brejličkami ze šedesátek. Policista změnil svou image, vlasy si ostříhal a brýle vyměnil za módnější kus. Díky pili získal místo ředitele krajského ředitelství policie.

Bob – po tom, co dostal facku od každé tanečnice na Stolárně za osahávání během zouku – se v Brně už neukázel. V Praze zbouchl omylem studentku filozofie v posledním ročníku a říká se, že jí tím zničil život. Omylem zbouchl – ne omylem studentku filozofie. Už se nechová vůči ženám jako vůl – chová se jako kreten s touhou ženy ponižovat, aniž by kdy zapochyboval o své bezbřehé dokonalosti a ničím neohraničené bezchybnosti.